În colecția „Meridiane"

vor apărea:

Martin Andersen Nexő	— Biletul de loterie
Zofia Nałkowska	— Medalioane
Anna Maria Ortese	— Ochelarii
Langston Hughes	— O întîmplare neplăcută cu îngeri
Kliment Taceo	— O chestiune de familie
Krishan Chandar	— Statuile vorbesc
* * *	— Osman șchiopul și alte povestiri turcești

Lei 1,50

THEODORE DREISER * CAPCANA

Meridiane

THEODORE DREISER

CAPCANA

EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ ŞI ARTĂ

Meridiane

THEODORE DREISER

CAPCANA

EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURA ŞI ARTA

În romînește de:
Ioana Ralea și Vintilă Corbul

Theodore Dreiser
WILL YOU WALK INTO MY PARLOUR
din volumul
„THIS IS AMERICA"
Foreign Languages Publishing House
Moscova, 1951

CUVINT ÎNAINTE

Theodore Dreiser, de la a cărui moarte se împlinesc zece ani la 28 decembrie 1955, a descris cu deosebită forță și adevăr o seamă din relele vieții americane, pe care le-a cunoscut din plin de-a lungul zbuciumatei și încordatei sale vieți. Nuvela alăturată, scrisă cu măestria pe care i-o cunosc toți cititorii săi, constituie o pildă semnificativă pentru poziția sa de critic realist al vieții americane.

Născut într-un sat din statul Indiana, în 1871, din părinți de obîrșie germană, el a fost penultimul copil din cei treisprezece pe care i-a avut împovărata sa familie. Tinerețea i-a fost nespus de grea, încercînd tot soiul de meserii pentru a ajunge apoi ziarist, mai precis reporter. Contactul cu viața, pe care a cercetat-o în adînc ca reporter la St. Louis, Chicago, Pitts-

burgh și New York i-a îmbogățit imens cunoașterea privitoare la oamenii și moravurile patriei sale, oferindu-i un material pe care l-a folosit în masivele, amplele și viguroasele sale romane realiste, care l-au adus în fruntea epicii americane din vremea sa.

In autobiografia sa Un călător quadragenar *scrisă cînd a împlinit patruzeci de ani și și-a privit drumul străbătut pînă atunci, Theodore Dreiser a vorbit despre melancolia poetului și omului dintr-însul, ca și despre înflăcărata sa dragoste de viață, subliniind cu cît nesaț cercetează el teatrul lumii și caută să spună întregul adevăr. Tot acolo, imputa unor scriitori mult citiți în deceniile acelea că nu spun tot ce se cuvine. Pomenind de unii scriitori englezi din așa-numita perioadă victoriană, ca Dickens, Thackeray și George Eliot, îi orînduia într-un grup de „sentimentaliști englezi, care spun ceva despre viață, dar care nu spun totul“, spre deosebire de alți scriitori cu mare înrîurire tot atunci peste ocean, Tolstoi, Flaubert, Balzac, Maupassant. Amintirile scrise la sfîrșitul primului deceniu al secolului nostru, mărturiseau spiritul liber, lipsit de prejudecăți și dornic de propășire al romancierului, ajutîndu-ne să pricepem pricina realismului său puternic, prin faptul rostirii adevărului adînc și neocolit, dar pe atunci încă neorientat în privința soluției care să scoată din suferință milioanele de oameni simpli, din a căror muncă și vrednicie se*

îmbogățeau și huzureau o seamă din eroii epocii sale, acei mari rechini ai finanțelor și afacerismului american.

De la început, și-a concentrat Dreiser toată atenția asupra unor fenomene foarte caracteristice societății americane în epoca de exacerbare a capitalismului și de transformare a acestuia în imperialism. Personajele construite de dînsul erau deosebit de tipice pentru cunoașterea procedeelor și urzelilor capitalismului. De aceea nu este de mirare că de la prima sa carte, romanul Sister Carrie *(1900), scriitorul a avut parte de interzicerea cenzurii, de controlul „societății pentru suprimarea viciilor“, de tot felul de oprelisți, care s-au manifestat și mai puternic cu prilejul apariției altui roman* Geniul *(1915), între aceste două capodopere ale sale publicîndu-se romanele* Jennie Gerhardt *(1911),* Financiarul *și* Titanul, *pentru ca, după zece ani de tăcere, scriitorul să dea la iveală* O tragedie americană *(1925).*

Consemnînd viața americană în desfășurarea ei directă și creînd o seamă de personaje caracteristice de arivisti ai finanțelor, de „titani“ capitaliști, cărora în ironie romancierul le zice astfel, sau analizînd atîtea drame ale pasiunilor — scriitorul critica de la început orînduirea socială care îngăduia formarea unor monștri cu aparență de oameni și închegarea unor fenomene dăunătoare celor mulți, acea orînduire socială care destrăma o seamă de vieți, o seamă

de nobile aspirații, o seamă de viguroase individualități.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, urmată de vizita scriitorului în Uniunea Sovietică în 1927, i-au deschis acestuia calea marii înțelegeri, pe care o dovedesc și activitatea sa cetățenească din ultimii douăzeci și cinci de ani ai vieții, și scrierile sale. Dreiser a mărturisit că Țara Sovietică a însemnat pentru dînsul „un izvor de lumină" și construirea comunismului în Rusia „a aruncat o orbitoare lumină asupra inegalității sociale ce predomină în America", iar mai tîrziu, în 1934, a arătat că este cu neputință a rămîne nepăsător față de ceea ce se dezvoltă în U.R.S.S. de „a nu fi mișcat de marile idei omenești și de treptata lor înrădăcinare".

Astfel melancolia de odinioară a omului de suflet, a poetului, mărturisită în scrierile de început, pesimismul asupra viitorului patriei sale, care umbrea perspectivele realismului său inițial — și-au găsit soluția mult așteptată. Experiența Uniunii Sovietice l-a ajutat chiar și în O tragedie americană (1925), dar mai ales în lucrările ulterioare, unele de epică, altele de sociologie, să adîncească și mai temeinic realitatea, să pună degetul pe rană, să arate calea spre tămăduire. Criza economică din 1929-1932, care a zguduit edificiul capitalismului american, l-a pus față în față cu o seamă de fenomene, pe care pînă atunci nu le putuse observa

cu toată adîncimea și înțelegerea. Atunci, în timpul acestei crize, scrie Drieser America tragică, o relatare de fapte și comentarii sociologice, arătînd situația pricinuită de greșita distribuție a averii în societatea americană și pledînd pentru o distribuție care să asigure tuturor drepturi egale. Romanele, pe care a apucat să le termine înainte de a muri, Bastionul și Stoicul dovedesc, în parte, noua atitudine de luptător a romancierului, ca și America tragică.

Paralel cu activitatea de scriitor, Theodore Dreiser, mai ales începînd din anii crizei economice 1929-1932, a devenit un neobosit propagandist al ideilor socialiste și a susținut Partidul Comunist din S.U.A. în toate campaniile politice, pentru ca în 1945 să se înscrie în acest partid, care tocmai atunci își relua cu mai multă tărie activitatea.

*

În afară de romane, Theodore Dreiser a scris nuvele, eseuri și cărți de călătorie și în toate acestea se vădește aceeași preocupare adîncă de a oglindi dramatismul vieții, faptele mărețe sau mîrșave ale contemporanilor, acțiunea nefastă a celor ce stăpînesc bogățiile și lupta împotriva lor.

Și în nuvela Capcana, un episod din practicile alegerilor americane, vedem cum eroul lucrării, un ziarist cinstit, este înșelat și anihilat

de banda aflată în slujba unor politicieni veroşi, pe care acest ziarist voise să-i înlăture din lupta electorală. Diferitele personaje, ce roiesc în jurul ziaristului dornic să asaneze viaţa politică din sectorul său, folosesc cele mai ingenioase şi mai variate metode pentru a-şi atinge ţelurile mîrşave. De la încercarea de crimă la compromiterea eroului cu ajutorul unei femei, pe cît de prefăcută pe atît de atrăgătoare, metodele acestea se desfăşurau fără preget, terminîndu-se cu renghiul tragi-comic pe care femeia, angajată de politicienii veroşi, i-l joacă ziaristului, sărutîndu-l în public, în timp ce fotografii plătiţi înregistrează scena, care va putea constitui un scandal în presă. Astfel, omul cinstit este scos din luptă. Şi aici, ca şi în alte lucrări ale lui Dreiser, vedem cît de puternic şi de primejdios este reacţionarismul american şi că nu se poate lupta uşor împotriva lui. Într-adevăr neînfricatul ziarist, deşi prevenit, deşi oarecum vigilent, deşi inteligent, cade pînă la urmă pradă urzelilor puse la cale de iscusita bandă. Festa ironică, dar fatală luptătorului, îl aduce prea tîrziu la realitate. În fond, ziaristul se dovedeşte a nu fi fost îndeajuns de combativ şi de precaut, lăsîndu-se înşelat tocmai din prea multă generozitate şi încredere.

Dacă nuvela Capcana se desfăşoară ca un fapt divers, relatat cu forţă epică şi fecundat de bogata experienţă a fostului reporter, terminîndu-se cu înfrîngerea eroului nobil, cinstit şi

bine intenţionat — nu-i mai puţin adevărat că autorul, dincolo de această înfrîngere a eroului său, aduce o viguroasă acuzare moravurilor, pe care le descrie atît de viu şi de fidel. Desigur că înfrîngerea eroului nu a putut lăsa nepăsători pe cititorii de ieri ai lui Dreiser, pe cititorii conştienţi, cum nu-i poate lăsa nici azi. Chiar şi într-o astfel de lucrare se simte poziţia scriitorului care mai tîrziu a găsit soluţia împotriva relelor observate şi redate în paginile, pline de viaţă şi de adevăr, ale scrierilor sale.

PETRU COMARNESCU

Era pe la amiază, într-o înăbuşitoare zi de iulie. De cîteva luni, Gregory se tot gîndea la complotul despre care îl prevenise un prieten politic, informaţie neconfirmată încă. Se pregătea să se întoarcă la hotelul de pe malul mării, unde banii cîştigaţi în ultima vreme îi îngăduiau să locuiască. „Triton"-ul era un hotel de mîna întîi, aşezat în mijlocul pinilor şi al nisipurilor insulei, la vreo şaizeci de minute de biroul său din oraş. Soţia lui, „fata" — cum îi plăcea s-o numească — ştia de complot, dar fusese obligată să plece la munte, la maică-sa, unde spera să găsească sfaturi bune şi un aer prielnic însănătoşirii copilaşului lor care era

cam bolnăvicios. El însă nu putea lipsi, din cauza apropiatei campanii electorale. Zi de zi, chiar duminicile, uneori şi nopţile, trebuia să scotocească, să caute neobosit noi fapte care să scoată la lumină proasta administraţie a oraşului, fapte pe care să le poată folosi mai tîrziu ca arme. Primarul şi „gaşca" lui, căci aşa li se zicea, trebuiau măturaţi cu orice preţ. Gregory ştia bine că dacă va reuşi, sforţările sale vor fi răsplătite din plin. Dar ceea ce-l făcea să dorească succesul era mai ales credinţa sinceră în importanţa şi necesitatea campaniei sale. În administraţia oraşului era o adevărată harababură. Aşa că ce sarcină putea fi mai măreaţă decît aceea de a da lucrurile pe faţă, dezvăluind cetăţenilor înşelaţi şi indignaţi toate amănuntele ?

Dar nici adversarul nu stătea cu mîinile în sîn. Într-o zi, de pildă, se prezentă la el un domn, un editor de care Gregory nu auzise niciodată, şi îi oferi o situaţie în Middle West care l-ar fi ţinut departe de oraş, patru sau cinci ani, pe puţin, şi pentru care i s-ar fi plătit şase-şapte mii de dolari pe an. Indiferenţa cu care ascultase această propunere avu ca urmare dispariţia treptată a unei bune părţi din scrisorile pe care le primea zilnic. Indivizi suspecţi începură să-şi facă apariţia, arătînd un interes deosebit şi nejustificat pentru orice mişcare a sa. În sfîrşit, unul dintre politicienii care aveau legături cu propriul său partid veni să-l vadă la birou.

— Uite Gregory — începu acesta după o scurtă introducere — lucrurile stau aşa : dumneata deţii o serie de informaţii privitoare la transferul de terenuri din sudul Penyankului. Primarul e băgat pînă în gît în afacerea asta, dar este ferm hotărît (şi tot atît de hotărît este şi asociatul lui, Tilney) să nu lase publicul să descopere ceva, cel puţin pînă la alegeri. Sînt gata să se folosească de metodele cele mai brutale. Aşa că... ai grijă, păzeşte-te ! Îţi iubeşti nevasta, nu-i aşa ? Bine, atunci caută s-o ţii pe lîngă dumneata, împreună cu copilul. Nu-i lăsa să te îndepărteze de ei nici o clipă... Ai văzut ce s-a întîmplat cu Crothers acum doi-trei ani, nu-i aşa ? Era pe punctul să dezvăluie afacerea bacului de la Yellow Point, despre care, fireşte, nu ştia nimeni nimic. Deodată, din senin, Crothers a fost arestat sub pretextul unei vechi învinuiri de dezertare şi pentru neplata unei datorii uitate. I s-a pus sechestru pe

mobile, iar pe nevastă-sa au convins-o să-l părăsească. Nu-i lăsa să-ţi facă aceeaşi figură. Dacă ai cumva vreo datorie, vino la noi, şi o să vedem ce putem face. Iar dacă eşti încurcat cu vreo altă femeie, rupe orice legătură, trimite-o la plimbare şi scapă-te de ea.

Gregory îl privi zîmbind uluit dar în acelaşi timp şi mînios.

— Nu există nici o altă femeie, răspunse el simplu. Nu concepea că ar putea să fie necredincios faţă de „fata" lui şi de copilaşul cu ochi albaştri şi cu picioruşe trandafirii !...

— Să nu crezi că vreau să-mi bag nasul în treburile dumitale — continuă politicianul — am vrut numai să-ţi atrag atenţia. Dacă ai nevoie de sfaturile sau de ajutorul meu, vino să mă vezi. În tot cazul, orice ai face, bagă de seamă, păzeşte-te. Zicînd acestea îşi puse pălăria şi ieşi.

După plecarea vizitatorului, Gregory rămase în mijlocul biroului fixînd gînditor podeaua. Din tot ce aflase pînă acuma, putea să-şi dea bine seama că primarul se va comporta întocmai cum prevăzuse prietenul său. Cît despre asociatul primarului, necinstitul misit de case şi terenuri, se şoptea prin oraş că e un om capabil de orice mîrşăvie. Un alt politician îl descria ca pe un individ care nu s-ar da înapoi nici chiar de la crimă, dar pe care nu-l poţi prinde nici asupra faptului şi nici după aceea. Şi descrierea părea să fie adevărată. Acum el era mai bogat şi mai puternic ca niciodată. Îl întrecuse chiar şi pe primar.

De cînd Gregory se instalase cu nevasta la hotelul de pe coastă, se petrecuseră mai multe fapte care îl făceau să creadă că ar putea să se întîmple ceva. Totuşi nimic nu dovedea că temerile lui erau întemeiate. O văduvă de vreo patruzeci de ani, mieroasă, îmbrăcată ţipător, împopoţonată cu tot felul de bijuterii, şi nu fără oarecare pretenţii sportive, sosi într-o bună zi la hotel. Se prezentă ca o femeie de afaceri, conducătoare a unei prospere agenţii teatrale din marele oraş. Una din acele femei care, după expresia unei prietene a lui Gregory, se scălda în bani, care în general constituiesc una dintre cele mai folosite arme în timp de război. Purta de obicei mătăsuri cafenii ori de culoarea vinului roşu, la care îşi asorta cu grijă pantofii şi ciorapii. Bogat şi de un castaniu deschis, părul ei avea însă un luciu cam suspect. Automobilul ei purta o marcă a cărei faimă era bine

stabilită. Îndemînarea şi uşurinţa cu care consimţea să-şi rişte banii la jocul de whist erau îndeosebi preţuite. Atît funcţionarii hotelului cît şi trîntorii de pe terasa „Triton"-ului, vorbeau despre ea, ca de o persoană veselă, care risipeşte banii cu cea mai mare uşurinţă. Doamna Gregory se mai afla încă la „Triton Hall", cînd doamna Skelton sosi, instalîndu-se în două odăi confortabile, cu baie şi cu vedere la mare. Se împrietenise numaidecît cu directorul hotelului şi cu cîţiva vînjoşi pierde-vară, despre care s-a aflat ulterior că erau agenţi de schimb şi samsari de bunuri imobiliare. Aceştia aveau o slăbiciune deosebită pentru golf, pentru tenis şi pentru grătarul special al hotelului. Doamna Skelton era mieroasă, cordială şi optimistă, aşa că vrînd-nevrînd, atît Gregory cît şi nevasta lui nu puteau să n-o găsească oarecum simpatică. Totuşi, doamna Gregory, înainte de a pleca, se întrebase în treacăt, dacă acea doamnă nu făcea cumva parte din complot. Doamna Skelton era atît de amabilă cu toată lumea, încît oricum ar fi fost interpretată atitudinea ei, nu putea da naştere la bănuieli serioase. Se putea prea bine ca această doamnă să fi aşteptat momentul potrivit ca să rămînă singură cu Gregory.

— Fii prudent, dragul meu, îi atrase atenţia soţia lui. De îndată ce vei bănui ceva, pleacă în altă parte. Asta îi va obliga în cel mai rău caz, să-şi procure o nouă bandă; şi zicînd aceste cuvinte plecă, senină şi încrezătoare în dibăcia cu care soţul ei ştia să se descurce.

Astfel, în ciuda hotărîrilor sale de la început, Gregory rămase singur. Începuse să se întrebe dacă n-ar fi mai bine să plece, sau dimpotrivă, să rămînă şi să învingă obstacolele. La urma urmei, de ce să se lase alungat din singurul hotel confortabil al celei mai apropiate plaje, tocmai acum cînd era mai necesar ca oricînd pentru el să nu se îndepărteze de această regiune, în care mai ales în timpul week-end-urilor, putea să întîlnească regulat pe cei mai mulţi dintre prietenii săi politici? Acest loc, atît de apropiat de oraş, prezenta multe avantaje: un minunat teren de golf, mai multe terenuri de tenis, camere şi mîncare fără cusur, iar la capătul peluzei, o încîntătoare vedere spre mare. Afară de asta cea mai mare parte din timp, trebuia s-o petreacă în marele oraş din apropiere. Cercetările lui erau urgente şi anevoioase, şi ca

să le poată duce la bun sfîrşit trebuia neapărat să aibă o locuinţă confortabilă, unde să se odihnească noaptea şi să-şi recupereze forţele.

„E frumos aici — îşi zise el în cele din urmă — şi aici am să rămîn. Neavînd maşină la îndemînă, unde aş fi putut găsi un loc mai potrivit ? De altfel, dacă au de gînd să mă urmărească, m-ar putea dibui oriunde."

Se obişnuise deci să facă zilnic drumul pînă la oraş, şi înapoi, gîndindu-se la ce ar putea să i se întîmple. Pînă la urmă, devenind mai bănuitor, se hotărî să-l caute pe Franck Blount, cu care să discute chestiunea. Blount era un vechi gazetar care debutase ca avocat şi apoi devenise remizier. Deşi nu părea să aibă prea mulţi clienţi, totuşi starea lui materială era înfloritoare. Burlac convins, frecventa vreo trei cluburi, cîteva hoteluri şi o duzină de case particulare care-i erau oricînd deschise. Avea de asemeni o superbă şi puternică maşină. Pe vremea aceea, el era mai tot timpul reţinut în oraş, iar cînd avea puţin timp liber, şi-l petrecea pe coastă. Îi plăcea să joace golf şi tenis : întîmplător îl plăcea şi pe Gregory, pe care ar fi vrut să-l vadă prosperînd, deşi nu prea ştia cum să-l călăuzească pe calea cea mai potrivită.

Într-o dimineaţă, îndată ce ajunse în oraş, Gregory se prezentă la biroul lui Blount, căruia îi expuse cazul.

— Ei, acuma vezi cum stau lucrurile... încheie el, privind obrajii trandafirii şi capul aproape chel al prietenului său. Aş vrea să ştiu ce ai face dacă ai fi în locul meu ?

Blount privi gînditor printre clădirile înalte ale oraşului, cerul albastru din depărtare, în timp ce bătea cu degetele darabana pe cristalul biroului.

— Ştiu eu ! zise el după un timp, scărpinîndu-şi gînditor obrazul. Eu unul, aş duce-o pînă la capăt. Dacă în aceasta e amestecată şi o femeie, care pe deasupra mai este şi ispititoare, poţi să te şi amuzi puţin, fără să intri în nici o încurcătură. Toată chestiunea îmi pare ca o foarte agreabilă distracţie de vară. Evident că trebuie să fii cu ochii în patru. În locul tău aş cere un permis de port de armă. Dacă vor auzi de asta, în caz că au pus ceva la cale, n-or să se bucure de loc. În al doilea rînd, ar trebui să-ţi redactezi o expunere zilnică a activităţii tale, pe care s-o autentifici la notar. Nici asta n-o să le placă. Ba chiar i-ar putea determina să chibzuiască un plan ceva mai original. De

altfel — continuă el — seara şi în zilele week-end-ului nu prea am ce face. Dacă vrei, aş putea să te ajut la nevoie. În cazul că vom fi mereu împreună, nu vor putea face mare lucru fără ca măcar unul din noi să nu observe ceva. Afară de asta vei avea în mine un pemanent martor ocular.

Blount se întreba chiar dacă femeia n-ar putea să-l intereseze şi pe el.

— Stau la Sunset Point, nu prea departe de aici. La nevoie, pot veni în fiecare seară să văd cum te descurci. Dacă ăştia încearcă vreo şmecherie, mi-ar plăcea să văd cum o ticluiesc. Şi zîmbi amabil şi îndatoritor.

— Păi tocmai aici e-aici, zise Gregory îngîndurat. Nu vreau să mă las prins în nici un fel de cursă ; nu mi-e îngăduit aşa ceva. Dacă mi se întâmplă ceva acum, se duce dracului totul. Vorbesc din punct de vedere politic. Şi-apoi, mai e şi nevastă-mea, şi băiatul. Iar de gazetărie sînt sătul pînă-n gît, rosti el uitîndu-se pe fereastră.

— Lasă, nu te mai necăji, încercă Blount să-i dea curaj. În orice caz, fii cu ochii în patru ! Iar dacă trebuie vreodată să întîrzii prin oraş, anunţă-mă, şi voi trece să te iau ; şi în cazul

că nu voi putea veni, du-te la unul din marile hoteluri unde te vei simţi în deplină siguranţă.

Cîteva zile, Gregory se întoarse la hotel devreme, ca să nu-şi plictisească prietenul. Îşi procurase de asemenea un permis de armă, îngreunîndu-şi buzunarul de la şold cu un revolver incomod, care nu-i plăcea de fel, dar pe care în fiecare noapte îl ţinea sub pernă. Nesiguranţa în care trăia începuse să lucreze cu atîta putere asupra imaginaţiei lui, încît i se năzărea că mai toată lumea avea o atitudine bizară faţă de el, ceea ce îi înteţea bănuielile. La hotel orice figură nouă îl enerva. Era încredinţat că exista un grup de oameni, în legătură cu doamna Skelton, care îi pîndeau fiecare mişcare ; simplă impresie, pe care nu şi-o putea dovedi nici chiar lui însuşi.

„E ridicol, îşi spuse el în cele din urmă. Mă comport întocmai ca un copil de cinci ani speriat de întuneric. Cine oare ar putea să-mi facă vreun rău ?“ Şi începu deci să scrie nevestei-si scrisori în care rîdea singur de temerile sale, încercînd astfel să-şi recapete indiferenţa şi calmul de odinioară.

Nu-i fu totuşi cu putinţă, fiindcă puţin după aceea se întîmplă ceva care-l tulbură nespus de

mult, sau mai bine zis el făcu o dramă dintr-o serie de incidente despre care s-ar fi putut cel mult spune că erau cam ciudate. Într-o seară aşadar, pe la nouă, în ciuda sfaturilor lui Blount, se hotărî să se întoarcă la „Triton Hall", fără să fi cerut ajutorul prietenului său.

„N-are nici un rost! Blount o să-şi închipuie că sînt cel mai fricos om din lume. Şi apoi pînă acum nu s-a întîmplat nimic şi de altfel mă îndoiesc că vor merge prea departe", îşi spunea el, încercînd să se mîngîie cu gîndul că oamenii sînt poate mai cumsecade decît şi-i închipuia.

Totuşi, după ce ajunse la Triton, şi coborî din trenul ale cărui palide lumini dispăreau acum pe după coline, se întrebă dacă nu procedase cam pripit. În staţia Triton nu se vedea aproape niciodată ţipenie de om, în afară de primele ore ale dimineţii, şi pe la şapte seara. În noaptea aceea părea mai pustie ca niciodată. El era singurul călător care coborîse. Cei mai mulţi vizitatori circulau în maşini proprii pe altă şosea. De ce oare nu urmase sfatul lui Blount, se întreba el, examinînd cu atenţie cîmpia pustie dimprejur? De ce nu-l chemase, sau de ce nu rămăsese în oraş? Nici soluţia închirierii unei maşini nu ar fi fost mult mai

fericită, căci după cum susţinuse Blount, ar fi oferit adversarului, un foarte bun prilej de atac. Cel mai nimerit lucru ar fi fost să rămînă în oraş sau să se înapoieze cu maşina lui Blount. Tot gîndindu-se aşa, o porni de-a lungul drumului singuratic şi larg, luminat doar de şase mici lămpi electrice, aşezate la mare distanţă una de alta.

Mergea pe şosea binecuvîntînd faptul că avea de parcurs un drum scurt, doar de cîteva sute de iarzi[1], că era bine înarmat şi în sfîrşit că era un bărbat puternic, ceea ce-i îngăduia să înfrunte orice adversar. Deodată, la o cotitură a drumului, apăru o maşină care opri brusc la o mică distanţă, în faţa lui. Coborîră doi oameni. Evitînd lumina farurilor, care de altfel de abia licăreau, ei începură să cerceteze o roată. Chiar de la început lui Gregory îi păru ciudată lumina atît de slabă a farurilor şi oarecum suspectă oprirea maşinii, la o oră atît de înaintată, tocmai în dreptul acestei cotituri singuratice, şi aceasta chiar în momentul cînd trecea el pe acolo. De ce oare prezenţa celor doi oameni îl impresiona atît de mult, încît

[1] Iard = unitate de măsură engleză, egală cu 0,9144 m.

i se încreţise pielea, şi i se zbîrlise părul pe cap ? Cînd ajunse în dreptul maşinii, căută s-o ocolească, trecînd pe cealaltă parte a şoselei. Dar unul dintre cei doi oameni lăsă roata şi veni spre el. În mod automat, împins de o forţă ce-i scăpa de sub control, scoase revolverul din buzunarul de la şold şi-l vîrî în buzunarul hainei. În acelaşi timp se opri şi strigă către necunoscut :

— Stai pe loc, domnule, sînt înarmat, şi n-am poftă să te apropii de mine. Dacă mai faci un pas, trag. Nu ştiu cine eşti şi nici dacă-mi eşti prieten sau duşman ; aşa că nu mişca. Şi acum, dacă ai nevoie de ceva, vorbeşte de unde eşti.

Necunoscutul se opri şi păru mirat.

— Voiam să-ţi cer un chibrit — spuse el — şi totdeodată să-mi arăţi drumul spre Treger's Point.

— N-am chibrituri — răspunse Gregory furios — iar Treger's Point e în cealaltă parte... Dacă vii dinspre hotel, de ce n-ai întrebat înainte de-a pleca şi de ce n-ai cerut şi chibrituri tot acolo ? Făcu o pauză, în timp ce omul din umbră părea să-l examineze plin de uimire.

— Perfect, răspunse acesta cu indiferenţă. Nu-mi trebuie nimic din ceea ce nu vrei dumneata să-mi dai. Dar în loc să se întoarcă la maşină rămase acolo unde se afla, urmărindu-l cu privirea.

Lui Gregory i se păru că pielea de pe ceafă i se ridicase ca o blană de pisică. Simţi furnicături în tot corpul cînd scoase ameninţător revolverul din buzunar.

— Acum am să vă ocolesc pe amîndoi, le strigă el. Sînt înarmat, şi vă anunţ că la primul gest trag. Dacă nu faceţi nimic, n-o să păţiţi nimic. Nu mişcaţi... Înainta acum, privindu-i şi ţinîndu-i în bătaia armei. Nu mişcaţi ! continuă să le strige în vreme ce se îndepărta de şosea. Şi pe cînd oamenii îl priveau oarecum uluiţi, se întoarse brusc şi o luă la fugă. Lac de sudoare şi cu răsuflarea tăiată, nu se mai opri decît cînd puse piciorul pe scara hotelului.

„Aceasta va fi ultima mea călătorie de unul singur", îşi făgădui el solemn.

Cînd îi povesti lui Blount păţania, acesta nu păru să-i împărtăşească temerile. Nu era de crezut că cineva ar fi putut să aleagă un loc atît de deschis în care să-l aştepte ca să-l ucidă. Ar fi putut să coboare şi alţi călători din trenul cu care venise el : de asemenea, nu era imposibil ca o maşină rătăcită să fi trecut pe acolo.

Oamenii aceia or fi avut într-adevăr nevoie de chibrituri şi poate că nu trecuseră de loc pe la hotel. De la răscruce mai pornea un drum, care nu ducea spre „Triton Hall".

Totuşi Gregory continuă să creadă că necunoscuţii îi puseseră gînd rău. Nu putea spune de ce credea aşa... Se mulţumea să numească asta intuiţie.

Peste vreo două zile se petrecu un fapt, care privit în lumina primului incident, îi păru foarte semnificativ : doamna Skelton începu să fie din ce în ce mai atentă şi mai îndatoritoare în ceea ce priveşte confortul şi traiul lui de toate zilele, pe care voia să i-l facă mai plăcut. Ea obişnuia să mănînce la una din mesele cu vedere la mare, de cele mai multe ori cu unul sau cu amîndoi prietenii ei, agenţii de schimb, la care uneori se mai adăugau şi alţi cunoscuţi veniţi dinafară. În mod obişnuit, însă, al patrulea scaun era liber, aşa că Gregory fu în curînd invitat să-l ocupe. Iar cînd se întîmpla să sosească şi Blount, se aducea numaidecît şi un al cincilea scaun. La început Gregory şovăise să accepte, dar în cele din urmă cedase stăruinţelor lui Blount, care părea să facă mare haz de doamna Skelton. O găsea amuzantă, bine îmbrăcată, plăcută şi cu o fire veselă, pe scurt o ideală camaradă pentru viaţa de plajă.

— Ascultă-mă pe mine, băiete, e o femeie interesantă, îi spuse Blount într-o seară după cină, pe cînd se plimbau cu automobilul. O femeie de viaţă. Are patruzeci de ani şi e blondă. Îmi place, sînt absolut sigur că-mi place. De escroacă, sigur că e escroacă. Dar joacă bine bridge şi e foarte pricepută la golf. A încercat cumva să te descoase ?

— N-am observat nimic deocamdată, răspunse Gregory. Pare destul de prostuţă. De altfel nu e aici decît de trei săptămîni.

— Ar trebui să vedem ce putem afla despre ea. Am o vagă bănuială că e amestecată în afacerea asta. Ar putea să fie informatoare a lui Tilney. Dar mai bine să jucăm partida pînă la capăt şi să vedem ce o să iasă. Eu am să fiu drăguţ cu ea de hatîrul tău, iar tu fă acelaşi lucru pentru mine.

Şi lucrurile păreau să meargă de minune datorită acestei strînse camaraderii. Trecuseră abia cîteva zile de cînd Gregory se aşezase pentru întîia oară la masa doamnei Skelton, cînd aceasta îl anunţă în taină, cu aerul de a-i împărtăşi o informaţie ascunsă şi de o mare

importanţă, că o prietenă a ei, o foarte talentată şi inteligentă fată din West, Imogene Carle, fiica bogătaşului Brayton Carle din Cincinnati, va veni să stea cu ea. Se pare că doamna Skelton cunoscuse pe părinţii fetei la Cincinnati, cu cincisprezece ani în urmă. Imogene era marea ei slăbiciune. Acum se afla în vizită, la familia Wilson Fletcher, la Gray's Cove, pe rîul Sound, însă părinţii fetei fuseseră convinşi de doamna Skelton, s-o lase cîtăva vreme la mare în tovărăşia ei. Imogene nu avea decît douăzeci de ani, şi doamna Skelton trebuia să-i servească de mentor. N-ar vrea şi domnii să-i dea o mînă de ajutor ? Dacă ar fi amabili — şi spunînd aceasta, îi cuprindea pe toţi într-o singură privire — ar ajuta-o s-o distreze pe tînăra ei prietenă. Nu-i aşa că ar putea să fie minunat ? Imogene Carle era un deliciu de fată, deşteaptă, atrăgătoare, o dansatoare şi o pianistă desăvîrşită, pe scurt, plină de nenumărate şi variate însuşiri. Era perfecţiunea întruchipată. Şi mai presus de orice, era de o frumuseţe rară ; avea un păr bogat, castaniu, ochi căprui şi un ten ca o floare... Cît timp a durat descrierea idealei făpturi, Gregory şi Blount n-au schimbat nici

măcar o privire. Mai tîrziu însă, cînd se întîlniră pe terasă, Blount îşi întrebă prietenul :

— Ei, ce zici de asta ?

— Ce să zic ; bănuiesc că o să ne simţim bine cu fata. În tot cazul, doamna Skelton se pricepe să-i facă reclamă. Şi e interesant să te gîndeşti că o să avem de-a face cu o făptură atît de perfectă ! Nu-i aşa ? Şi rîse.

Cîteva zile mai tîrziu, frumoasa vizitatoare îşi făcu apariţia. Toate făgăduielile doamnei Skelton fuseseră depăşite cu prisosinţă. Imogene era într-adevăr frumoasă. Gregory o văzu pentru prima oară seara, pe la ora şapte, cînd intra în restaurantul hotelului. Era cum spusese doamna Skelton, tînără, de cel mult douăzeci şi unu de ani, ochii ei cenuşii aveau reflexe castanii, iar părul, pielea şi mîinile ei răspîndeau o lumină dulce. Părea naturală şi fără pretenţii, veselă şi zîmbitoare. Fără să fie perfectă sau rafinată, era destul de inteligentă, şi mai ales plăcută, foarte plăcută la privit. Şedea la masa doamnei Skelton, unde agenţii de schimb se întreceau s-o asalteze cu amabilităţi. Şi Blount o plăcu de la prima vedere.

— Ascultă, Gregory — începu el — e o fru-

museţe. Nu-i aşa ? Cred că o să trebuiască să te apăr împotriva ta însuţi. Am să-ţi explic cum o să procedăm. Eu am să te salvez pe tine, iar tu ai să mă salvezi pe mine. Bătrîna ştie să le aleagă şi Tilney de asemenea. Ei, acum băiete, vezi, bagă de seamă. Şi spunînd aceasta, figura lui căpătă o expresie care arăta că abia aşteaptă să cadă şi el victimă fetei.

Gregory rîdea, dar oricît de prevenit ar fi fost, nu putea rămîne indiferent. Fata, făcînd parcă dinadins, se arăta cu mult mai ataşată de doamna Skelton şi de însoţitorii acesteia, decît de Gregory şi Blount. Părea sau, în tot cazul, pretindea că e perfect sinceră şi că nici habar nu avea de rolul de sirenă pe care se putea prea bine să fi primit să-l joace. La rîndul lor ei se prefăceau că nu bănuiesc nimic. După-masă, Gregory anunţă foarte vesel pe prietenul său că în ceea ce-l priveşte fata n-avea decît să-l seducă. El era gata. Între timp, încetul cu încetul, şi aceasta începînd chiar din primele seri, Gregory avu sentimentul că el era cel vizat. O surprinsese de mai multe ori aruncîndu-i priviri, cînd sfioase, cînd şirete, cînd şi una şi alta. Se convinse aşadar cu încăpăţînare, şi cu oarecare lipsă de modestie,

că el fusese ales ca victimă. Cînd împărtăşi temerile sale lui Blount, acesta se mulţumi să rîdă.

— Nu fi aşa de încrezut ! îi spuse el, se poate foarte bine să nu fii tu. În tot cazul aş vrea să fiu în locul tău. Voi încerca s-o fac să nu se mai uite la tine. Şi asemenea celorlalţi bărbaţi din jurul fetei, începu să se ocupe intens de ea.

Dar Gregory nu se simţea liniştit. O supraveghea de aproape, în timp ce ea ciripea voios, povestind tot felul de întîmplări ; cum îşi petrecuse iarna la Cincinnati, sau cum se scăldase în mare la Beauchampton, unde fusese de curînd ; mai ales vorbea de o croazieră pe un iaht, care i se promisese, despre tenis şi golf. Era o perfectă jucătoare de tenis, ceea ce avea s-o dovedească mai tîrziu. De cîte ori juca cu Gregory, îl făcea să alerge şi să transpire neîncetat. El încerca să afle dacă ea îi făcea sau nu avansuri, dar nu putea descoperi nimic. Era foarte echitabilă în acordarea favorurilor sale. Cum începea dansul în salonul din dreapta, alegea întîi pe unul dintre agenţii de schimb, apoi pe Blount.

Şi Blount, şi doamna Skelton, şi remizierii aveau maşină proprie. Cu toate că Blount se

afla aproape întotdeauna cu ei, totuşi, cînd se organiza cîte-o excursie, după-masă sau seara, Gregory era îndeobşte invitat să meargă într-una din celelalte maşini. El continua să-i suspecteze şi nu primea să meargă decît dacă Blount fusese poftit şi el. Erau apoi partidele de whist, pinochle, sau poker, de la hotel, la care amîndoi luau parte, fiindcă erau rugaţi stăruitor să joace. Gregory nu dansa, iar Imogene obişnuia să-l dojenească : De ce nu voia să înveţe ? Dansul era doar atît de frumos ! O să-l înveţe ea. Cînd apărea în mijlocul perechilor de dansatori, Gregory nu se putea împiedica să nu se minuneze : era atît de graţioasă, atît de plină de viaţă... Blount îşi dădea seama de ceea ce se petrecea cu prietenul său, şi îl tachina. Dar pe de altă parte şi el personal găsea că Imogene era o camaradă bună şi o femeie interesantă. Gregory găsea că e într-adevăr uluitor (în cazul cînd bănuielile lui ar fi întemeiate) cum un individ de teapa lui Tiley izbutise să folosească pentru realizarea maşinaţiilor sale murdare o fată atît de atrăgătoare. Era de necrezut că o fiinţă de douăzeci şi unul de ani, frumoasă şi capabilă să se distingă în atîtea feluri, ajunsese să fie ţinta bănuielilor lui. O asemenea

făptură admirabilă să accepte să joace rolul unei escroace ! Ce obligaţie o silea, sau ce cîştig o ademenea ?

— Băiete, nu cunoşti lumea asta, îi spunea Blount neîncetat. N-au nimica sfînt. În politică oamenii sînt în stare de orice, absolut de orice. Politica nu seamănă cu celelalte ocupaţii omeneşti. Zi-i politică şi gata. Ai să spui că sînt cinic, dar — ce vrei ? — asta este. Uite chiar investigaţiile tale, ce dovedesc ?

— Ştiu — răspunse Gregory cu gravitate — dar totuşi o fată ca asta...

Pînă la urmă încercă chiar să-l convingă pe Blount că ei se înşelau. Imogene poate să fie şi totuşi poate şi să nu fie o aventurieră. Nu e de loc imposibil ca ei amîndoi s-o nedreptăţească, şi pe ea, şi pe alţii, tot atît de nevinovaţi.

În definitiv, tot ce aflaseră ei despre doamna Skelton coincidea perfect cu ceea ce declarase ea încă de la început, şi anume că este proprietara şi directoarea unei foarte prospere agenţii teatrale. Se poate prea bine ca ea să fi cunoscut şi timpuri mai bune şi rudele cu care se laudă să fie reale. Uneori lui Gregory i se părea că i se învălmăşesc gîndurile, ca unui om nehotărît, zăpăcit, buimăcit, pe care l-ar ataca duşmanii

pe întuneric. În concluzie, amîndoi erau de acord că tot ce aveau ei mai bun de făcut era să rămînă pe loc, pînă la urmă, orice s-ar întîmpla. Partida era interesantă, chiar foarte interesantă. În tot cazul — după cum spunea Blount — aceasta arată profunzimea putregaiului politic pe care Gregory încerca să-l dezvăluie opiniei publice, putregai pe care pînă acum nici el nu-l bănuise cît e de adînc.

— Nu te lăsa, stăruia Blount plin de entuziasm. Cine ştie ce poate să iasă de aici ! Asta te poate ajuta să fii ales la clubul unde doreşti să fii membru. Cîştig-o pe fată de partea ta ! De ce nu ? La urma urmei, ar putea să se îndrăgostească de tine. Pe urmă vezi ce iese din asta. Nu poţi cădea în capcană aşa, cu ochii deschişi !

După un timp, Gregory ajunsese să admită tot ce spunea prietenul său. Şi pe deasupra, fata asta atît de seducătoare începuse să-l atragă într-un chip foarte subtil. Nu cunoscuse şi nici măcar nu mai văzuse vreodată o astfel de femeie. Pentru el era un joc nou, misterios şi foarte atrăgător. Devenise mai elegant şi mai curtenitor. Totuşi, în fiecare zi îşi scria raportul, cu tot ce făcuse în ajun, iar seara se întorcea din

oraş, fie în maşină cu Blount, fie devreme, cu trenul. Era greu de închipuit că ducînd o astfel de viaţă ar putea fi pus într-o situaţie compromiţătoare. Şi totuşi... Poţi să ştii ?...

Viaţa hotelurilor de pe litoral era mai puţin convenţională ca în alte hoteluri. Aşa că uneori, seara, raporturile dintre Gregory şi Imogene deveneau mai intime. Descoperise că Imogene cînta la pian şi din gură, şi ascultînd-o, constatase că avea o fire pasionată şi senzuală. Era mult mai rafinată decît i se păruse la început. Avea uneori o expresie stranie, o alintare îmbietoare a buzelor, o privire seducătoare, pe care o acorda tuturora — lui inclusiv. Acuma cînd presupusul atac secret îşi pierduse caracterul de noutate, amîndoi îndrăzneau să glumească cu ea, ba chiar să facă vagi aluzii la dubioasa ei misiune. După vreo trei săptămîni de la sosirea ei, într-o zi, Blount se apropie de Imogene care şedea cu Gregory pe terasa principală a hotelului, în mijlocul mulţimii de vizitatori. Cu o privire echivocă şi cu un zîmbet cinic o întrebă :

— Ei, cum merg manoperele astă-seară ?

— Care manopere ? întrebă ea, uitîndu-se la el cu un aer de totală nevinovăţie.

— Ei, manoperele... prinderea în capcană a victimei !... O femeie tînără şi frumoasă e oare în stare de altceva mai bun ?

— La mine faci aluzie ? făcu ea surprinsă şi cu o expresie de nevinovăţie jignită. Aş vrea să ştiţi că nu doresc să seduc pe nimeni, şi cu atît mai puţin pe un om însurat. Dinţii ei albi străluciră într-un zîmbet şiret.

Gregory şi Blount îi urmăreau cu luare aminte orice mişcare.

— Ah, sigur că nu — îi răspunse Blount — nu un om însurat, sînt convins. De altfel nu mă gîndeam neapărat la dumneata. Vorbeam de viaţă în general.

— Da, ştiu, o întoarse ea cu dulceaţă. Şi eu glumeam. Amîndoi bărbaţii rîseră.

— Se descurcă bine fata ; nici n-a clipit măcar. Nu găseşti ? observă Blount cînd rămaseră singuri. Şi Gregory fu nevoit să recunoască.

După cîtva timp, Gregory încercă la rîndul său s-o descoase. Imogene ieşise din sala unde avusese loc un mic concert de pian şi unde ea păstrase tot timpul o atitudine graţioasă, de statuie. Pentru cine oare poza ? Gregory îşi dădea seama că ştiuse că este privită din locul în care se aflase el.

— E o meserie grea şi fără prea mare cîştig, îi zise el cu o aparentă indiferenţă.

— Ce vrei să spui, nu prea înţeleg ! şi-l privi întrebătoare.

— Nu înţelegi ? şi rîse uşor. Ce să-i faci, aşa sînt eu ! Enigmatic. Îmi place să vorbesc în felul ăsta. O mică aluzie la un complot din umbră nu trebuie să te facă să te superi pe mine. Nu poţi înţelege decît dacă ai şti ce ştiu eu.

— Bine, atunci spune-mi şi mie ce ştii şi eu nu ştiu.

— Nimic precis, doar o bănuială. N-o lua în seamă.

— Zău, sînteţi foarte ciudaţi, dumneata şi domnul Blount. Tot timpul spuneţi lucruri ciudate şi pe urmă adăugaţi că nu au nici o însemnătate. Şi care e misterul în toată afacerea asta ? Gregory care continua să rîdă, îi explică :

— Ştii ce, te găsesc extrem de interesantă, eşti un tip. Te studiez tot timpul.

— Da ? se miră ea deschizînd ochii mari şi ridicînd puţin sprîncenele. Foarte interesant ! Şi ai decis din ce categorie de femei fac parte ?

— Nu, încă nu. Dar dacă aparţii genului căruia cred că-i aparţii, atunci eşti foarte deş-

teaptă. O să trebuiască să-ţi înmînez coroana de lauri pentru asta.

— Într-adevăr eşti o enigmă pentru mine, zise ea cu seriozitate. Nu te înţeleg absolut de loc. Nici nu ştiu despre ce vorbeşti. Dacă lucrul la care faci aluzie are cel mai mic sens, atunci aş dori să mi-l spui şi mie, clar şi pe faţă. Iar dacă n-are sens, aş dori să nu mai vorbeşti de loc de asta.

Gregory o privi pătrunzător. În glasul ei desluşea o ciudată sfidare.

— Te rog iartă-mă, spuse el uşor nedumerit. Am vrut doar să te necăjesc. Nu vorbeam serios.

Imogene se sculă şi plecă, iar el rămase pe terasă, umblînd în sus şi în jos în aşteptarea lui Blount. Cînd acesta din urmă sosi, îi povesti întîmplarea.

— S-ar putea foarte bine să ne fi înşelat. Nu poţi niciodată să ştii. Oferă-i totuşi mai multe prilejuri să-şi dea pe faţă jocul. E imposibil să nu se întîmple ceva.

Gregory avea cîteodată impresia că doamna Skelton şi alţii cîţiva o ajutau în ascuns pe Imogene să facă un lucru pe care el nu reuşise să-l dibuiască. Fără să fie un încrezut, avea simţămîntul că uneori era obiectul unor lucră-

turi aproape neobservate. În ciuda celor întîmplate între dînşii pînă acum, Imogene îi vorbea prieteneşte şi nu părea să-l ocolească. Dimpotrivă, îl căuta.

Într-o zi, un evreu mic de statură, foarte îngrijit şi elegant, cu o mutră încrezută şi şireată, se instală undeva în hotel. Venea şi pleca neîncetat şi părea că nu cunoaşte nici pe doamna Skelton şi nici pe prietenii ei. Totuşi, într-o dimineaţă, pe cînd hoinărea printre nişte dune care tiveau un mic golf din vecinătate, Gregory văzu pe evreu (care semăna cu o furnică) plimbîndu-se împreună cu Imogene. Mirarea îi fu aşa de mare încît se opri ca trăsnit. Primul gînd îi fu să se apropie pe furiş, ca să fie absolut sigur de ceea ce văzuse. Dar cum ei veneau acum încet spre dînsul, nu mai putea fi vorba de o părere. Aşa că pînă la urmă, se retrase în grabă. Seara la masă Blount, care fusese pus la curent, văzîndu-l pe evreu că intră ţanţoş şi se aşază mai departe la o masă, observă în treacăt :

— Pare a fi un nou vizitator.

Doamna Skelton, Imogene şi unul dintre agenţii de schimb care era de faţă examinară

pe noul venit cu o privire nepăsătoare, pe care o acorzi de obicei necunoscuţilor.

—Habar n-am — răspunse agentul — e prima oară că-l văd. Mă prind pe o mie de dolari că e negustor de haine gata.

— Pare a fi bogat, oricine ar fi, comentă Imogene cu naivitate.

— Mi se pare că a sosit joi. Nu are aerul să fie cineva cunoscut, zise doamna Skelton cu răceală. Şi trecură la alt subiect.

Gregory era tentat să denunţe pe loc duplicitatea tinerei fete şi a prietenilor ei. Dar se gîndi că e poate mai bine să aştepte şi să observe. Toată povestea începuse să devină interesantă. Dacă erau în stare să mintă în halul ăsta, desigur că plutea ceva în aer, că se pregătea ceva. Era o escroacă ! Dar o escroacă încîntătoare. Interesul lui Gregory pentru doamna Skelton şi prietenii ei creştea văzînd cu ochii.

Urmă episodul misterioasei maşini albastre de curse. O namilă de automobil, greu, frumos, ostentativ şi impunător, cu un motor care scotea un sunet metalic neobişnuit ce străbătea departe prin aerul limpede, pînă dincolo de dunele din preajma mării. Gregory află ulterior de la doamna Skelton că maşina aparţinea unuia din cei patru tineri bogaţi care-şi petreceau vara la un hotel situat cu o milă mai la vest de „Triton Hall". Proprietarul automobilului, tînărului Castleman, era fiul şi moştenitorul unei familiii foarte avute şi bun prieten cu doamna Skelton, care îl cunoscuse în oraş cu prilejul unor afaceri. Toţi patru se instalaseră pe coastă, după sosirea lui Imogene — explicase doamna Skelton — mai ales ca s-o ajute să distreze pe tînăra fată. De cîte ori veneau la „Triton", tinerii erau văzuţi în aceeaşi maşină. Atît Castleman cît şi prietenii săi erau îmbrăcaţi luxos, dar fără gust. Jucau tenis şi bridge, erau la curent cu ultimele spectacole şi dansuri la modă, cunoşteau cele mai căutate băuturi. Erau foarte veseli şi mondeni, cel puţin trei dintre ei. Toţi erau cuceriţi de Imogene. Dar de la o vreme, doamna Skelton îi destăinui lui Gregory că are de gînd să nu mai permită nimic din ceea ce ar putea displace părinţilor fetii. Dimpotrivă Gregory şi Blount, bărbaţi serioşi şi de o perfectă discreţie, erau întotdeauna bineveniţi.

De altminteri, aproape în fiecare zi, doamna Skelton, cînd ieşea să se plimbe fie în maşina

ei, fie în maşina lui Castleman, îl lua cu ea şi pe Gregory, dacă acesta primea, cît şi pe Imogene. Blount însă, fusese de la început şi continua să fie absolut potrivnic acestui obicei.

— Ţi-am mai spus, nu rămîne niciodată singur cu ea, sau cu ea şi cu vreun alt prieten de al ei, în altă parte decît pe terasa hotelului. Te urmăresc, şi meseria începe să li se pară grea. Îşi dau mare osteneală. Au să se demaşte singuri într-un fel sau altul, mai curînd decît crezi. Nu există nici o îndoială. Vor să scape de mine. Tu însă nu-i lăsa. Sau atunci pune pe altcineva în locul meu. Nici nu-ţi trece prin minte cum şi unde au să te prindă. Aşa se ticluieşte o capcană. Ia-mă cu tine sau cel puţin fă în aşa fel încît să se folosească de maşina mea, şi găseşte pe cineva care să mă înlocuiască. În felul acesta ai să poţi fi stăpîn pe situaţie măcar parţial.

Dar Gregory nu avea de loc poftă să introducă vreo schimbare în planurile sale. La fel ca şi în trecut, ori de cîte ori primea o invitaţie, aceasta era adresată implicit şi lui Blount, deşi nici doamnei Skelton şi nici prietenilor ei nu le prea făcea plăcere. Veşnica prezenţă a lui Blount nu avea însă aerul s-o supere pe Imogene. Doamna Skelton, în schimb, se văita mereu : „Este oare neapărat necesar să-l aşteptăm ?“ sau : „N-are să fie niciodată posibil să mergem fără el ?“

Gregory le explică în repetate rînduri că Blount era un vechi şi drag prieten al lui. Ei hotărîseră să petreacă vara împreună, mai ales că Blount nu avea nici o treabă pentru moment... Ceilalţi se prefăcură că-l cred şi după asta Blount se arătă întotdeauna gata să-l poftească pe Gregory în maşina lui.

Şi cu cît aceste mici incidente erau mai numeroase, cu atît doamna Skelton propunea cu prefăcută inocenţă cît mai dese excursii, după planurile ei. S-ar putea face — spunea ea — o plimbare foarte interesantă, printre pini, peste dune, la un hotel din vecinătate unde se afla un admirabil pavilion şi unde i-ar plăcea să meargă, dar numai cu Gregory. Iar de cîte ori acesta consimţea, în momentul cînd erau gata să plece, apărea şi Imogene, care cerea să meargă cu ei. Atunci doamna Skelton îşi reamintea că îşi uitase umbrela, sau geanta sau batista şi se întorcea s-o ia, lăsînd pe cei doi tineri să plece înainte. Gregory însă prefera să

aştepte pînă ce se întorcea doamna Skelton. Nu se lăsa prins aşa de uşor.

Şi totuşi, în ciuda acestei atmosfere de suspiciuni şi nesiguranţă, Imogene şi Gregory deveniseră foarte buni prieteni. Îşi dădea seama că ea îl plăcea. Imogene îl privea cu ochi mari şi cu o uşoară dilatare a nărilor. Dar ce anume însemna aceasta ? Iar cînd se aşeza lîngă el, se arăta atît de drăguţă, de înţelegătoare, de calină... În ultimul timp încercase să-l înveţe să danseze şi îl dojenea cu cuvinte aproape afectuoase. De pildă : „Vai, băiat rău ce eşti !" sau odată cînd el scăpă ceva pe jos, îi zise : „Eşti un papă-lapte, şi aşa mare şi puternic cum eşti, abia pot să te conduc".

În ciuda sîcîielilor pe care i le pricinuia fata nu se putea împiedica de a o găsi foarte frumoasă. „Ce ten ! îşi zicea el, ce păr strălucitor şi mătăsos ! Dar ochii... cenuşii-căprui, severi şi totuşi blînzi..." Nasul îi era mic şi drept, buzele cărnoase... buza superioară avea o ispititoare arcuire care o făcea să semene cu o englezoaică. Şi avea un mod tulburător de a se uita la el cînd erau singuri...

Dar să revenim la cursa nebunească a maşinii albastre. Într-o seară, invitaţi de doamna Skel-

ton se duceau la Bayside, localitate la o jumătate de ceas cu maşina. Blount era şi el cu ei. Străbătuseră abia zece mile cînd i se păru lui Gregory că aude zgomotul caracteristic al unui motor puternic. Semăna cu zumzetul unei albine sau al unei viespi prinse sub un pahar. Avea ceva fioros, sălbatic. Imediat, Gregory recunoscu zgomotul marelui automobil albastru a lui Castleman. De ce, se întrebă el, trebuia să-l audă de cîte ori ieşea ? Şi, involuntar, îi atrase atenţia lui Imogene :

— Parcă ar fi maşina lui Castleman, nu ţi se pare ?

— Ba da, răspunse ea cu candoare. Mă întreb dacă ea o fi !

Şi Gregory nu se mai gîndi la asta. În altă zi însă, trecînd cu maşina pe o şosea îndepărtată, auzi din nou zgomotul motorului maşinii albastre care huruia pe alt drum din apropiere ; apoi obişnuitul grup sosi la acelaş han la care oprise şi Gregory, doamna Skelton, Blount şi cu Imogene.

Atunci el înţelese tîlcul acestei apariţii. Ultima dată, după ce auzise automobilul, ca de altfel în toate celelalte dăţi, zgomotul fusese imediat urmat de sosirea maşinii albastre la hotelul sau

hanul de pe şosea, unde se găsea şi el cu Imogene şi Blount. De fiecare dată maşina aducea acelaşi grup de oameni tineri, care se intitulau „cavalerii veseliei“ şi care aveau aerul că se plimbă fără destinaţie precisă, şi că tocmai au picat acolo, pe neaşteptate... Acum îşi reamintea ! (fapt confirmat de vigilentul Blount). Dacă cumva maşina nu se auzea şi băieţii nu soseau imediat după ce Gregory şi cu grupul său ajungea la vreo destinaţie, atunci doamna Skelton sau Imogene se îndreptau brusc către garderobă şi, puţin timp după asta, maşina se auzea în depărtare, iar „cavalerii veseliei“ îşi făceau apariţia. Dar pentru ce ? Cum ar fi putut să-l compromită ? Cum ?

Într-o noapte, după ce doamna Skelton îl lăsase la unul din aceste hanuri şi înainte de apariţia „cavalerilor veseliei“, Gregory şedea pe marginea unui balcon cu vedere spre o pădurice de brazi. Deodată i se păru că aude, departe, mugetul bestiei, care din cînd în cînd semăna şi cu un lătrat de copoi ce adulmecă o urmă. Era un zgomot straniu, venit parcă din altă lume, sau pe care noaptea îl făcea să pară aşa. După cîteva minute sosiră bineînţeles cei patru prieteni, în elegante costume de vară,

părînd surprinşi că-i găseau pe toţi acolo. Atîta subtilitate îl făcu pe Gregory să simtă fiori reci. Ce îngrozitor lucru să urmăreşti un om ca pe un vînat ! Viaţa politică avea ascunzişuri teribile. Ce important trebuie să fie pentru oameni ca Tilney şi prietenii săi să aibă controlul fondurilor de milioane al marilor oraşe, dacă pentru asta găseau necesar să urzească asemenea comploturi împotriva unui om care făcea investigaţii de unul singur. Ce crime ! Ce înstrăinări de fonduri ! Ce bine cunoştea el unele din maşinaţiile astea ! Şi ce aproape era momentul cînd le va putea da pe faţă ; cînd va putea să denunţe pe criminali, cînd va fi în stare să-i gonească, să-i îndepărteze de la tezaurul public, de la beneficiile şi onorurile funcţiunilor înalte.

Acestea erau motivele pentru care căpătase o aşa de mare importanţă în ochii lor, el, un simplu gazetar, ajuns la situaţia pe care o avea fără să se fi bucurat de vreo protecţie şi care conducea o agenţie de informaţii — opera lui. În fond, ce murdară, sumbră şi perfidă era toată această afacere ! Ce urmăreau oare, aceste două femei surîzătoare care şedeau lîngă el şi aceste secături, stîlpi de cafenele, cu obrajii lor trandafirii şi manierele lor afabile ? Ce pu-

teau să vrea de la el ? Şi cum se va isprăvi toată povestea asta ?

Pe cînd doamna Skelton, Imogene, Blount şi cu Gregory se pregăteau să se întoarcă acasă, iar Castleman şi cu pretenii săi se urcau în maşina acestuia, nişte indivizi, pe care nici Blount şi nici Gregory nu-i mai văzuseră pînă atunci, intrară în vorbă cu cele două femei, convingîndu-le în cele din urmă, să se înapoieze cu maşina lor. Doamna Skelton se scuză, explicînd că necunoscuţii erau nişte vechi prieteni pe care nu-i mai văzuseră de mult, şi că dealtfel se vor întîlni cu toţii la hotel, unde vor face o partidă de bridge. Blount şi Gregory, lăsaţi singuri, hotărîră să taie pe un drum mai scurt ca să sosească acasă înaintea lor. Manevra le păruse interesantă. Pe cînd înaintau pe şosea, străbătînd o porţiune mascată în întregime de copaci, o puternică maşină, venind din direcţie opusă, cu faruri orbitoare şi gonind nebuneşte, se năpusti asupra lor. Deşi Blount dădu dovadă de o surprinzătoare dibăcie, reuşind să intre în primul gard şi în primul grup de copaci, adversarul se avîntase totuşi cu atîta viteză şi trecuse aşa de aproape de ei, încît le atinse roata stîngă de la spate.

— Maşina lui Castleman ! şopti Blount, după ce ea dispăru. L-am văzut şi pe el. Am fost la un pas de moarte.

— Ce zici de asta ? exclamă Gregory sarcastic. Mă întreb dacă n-au să se întoarcă să vadă rezultatele.

Pe cînd vorbeau se auzi într-adevăr maşina care se întorcea...

— Ascultă, chestiunea începe să devină serioasă. Nu-mi place de loc cum merg lucrurile, murmură Blount. Maşina lor putea să ne facă praf fără ca ea să se zgîrie măcar. Şi acuma se întorc ! Vezi, stai la pîndă. Bine că sîntem înarmaţi. Sper că ai revolverul la tine ?

Celălalt grup se apropie cu destulă obrăznicie:

— *Hallo !* S-a întîmplat ceva? strigară ei de la distanţă. Sîntem dezolaţi. Apoi, ca şi cînd abia i-ar fi recunoscut, Castleman exclamă : Ei, asta e bună, să mă bată Dumnezeu dacă nu e Gregory, în persoană ! Şi cu Blount ! E nemaipomenit ! Sînt dezolat. A fost un accident ; mi s-a stricat bara de direcţie.

Gregory şi Blount se hotărîseră să ducă treaba pînă la capăt, ba chiar să răspundă cu gloanţe la prima încercare de atac. Din fericire, situaţia fu în bună parte salvată de o a treia maşină,

în care se găseau patru oameni mai vîrstnici care, văzîndu-i în pădure iar cealaltă mașină staționînd alături, se opriră să întrebe ce se întîmplase. Gregory avu prezența de spirit să-i facă pe noii veniți să mai zăbovească.

— Domnule, nu te supăra dacă te rog să stai aici, pînă pleacă cealaltă mașină, îi șopti el unuia din cei patru necunoscuți care ajutau pe Blount să-și despotmolească mașina. Cred că n-a fost un accident. Am impresia că au venit peste noi intenționat, ca să ne zdrobească, dar nu sînt încă sigur. În orice caz, n-aș vrea să fim lăsați singuri cu dînșii.

Stînjeniți astfel de noii-veniți care acum păreau hotărîți să rămînă, Castleman și prietenii lui nu încetau să-și ceară scuze, oferindu-și totdeodată serviciile. Uitaseră, chipurile, ceva la han, de aceea s-au întors din drum. Cînd au ajuns în punctul unde se întîmplase accidentul și au văzut farurile mașinii lui Blount, au vrut să oprească, dar ceva se defectase la bara de direcție. Au încercat să vireze, dar era cît p-aci să se facă praf și ei... Era oare ceva stricat la mașina lui Blount ? Ei erau gata să plătească orice reparație. Blount și Gregory îi încredințară că totul era în regulă : le primiră scuzele

cu prefăcută voie bună, dar refuzară orice fel de ajutor din partea lor.

După plecarea acestora, Blount și Gregory, escortați de cei patru străini, porniră către hotel, acum cufundat în întuneric și tăcere. Ce lucru de necrezut ! își tot zicea Gregory. O mare metropolă ca asta, împănată cu comploturi și toate pentru jaf ! Tentative de asasinat, concepute cu sînge rece de o fată tînără și de niște băiețandri care nici nu trecuseră de douăzeci și cinci de ani ! Din nenorocire nu se putea dovedi nici o vinovăție. Gregory se afla fără îndoială în situația omului care de două ori fusese victima unor tentative de omor imposibil de dovedit. Și nici măcar să acuze nu putea. Dar Imogene ? Întruchiparea grației și a voioșiei, care pretindea că are afecțiune pentru el ; și Gregory era pe jumătate convins de asta ! (E drept că în același timp era tot atît de convins că și ea făcea parte din complot.) Ce se întîmpla cu el ? Își pierduse mințile ?

Cel mai bun lucru era să plece, și asta cît mai de grabă. Acum știa sigur că avea de-a face cu o bandă de asasini, care în cazul cînd nu vor reuși să-l compromită, erau hotărîți să-l

omoare, înscenînd un accident. Totuşi Blount era de altă părere. Nu credea că era momentul potrivit pentru a abandona partida. La drept vorbind, pînă acum norocul fusese mai degrabă de partea lor. În plus el nu credea că fata era o conspiratoare iscusită, ci numai un biet instrument în mîna adversarilor lui. Ajunsese la această concluzie — îşi spunea el — după unele lucruri aflate despre Imogene. În trecut ea fusese secretara particulară sau asistenta unui binecunoscut bancher a cărui întreprindere fusese legată de interesele lui Tilney din Penyank, şi a cărui carieră se terminase prin punerea lui sub acuzare şi apoi prin fugă. Se poate foarte bine să existe hîrtii pe care ea să le fi iscălit ca om de paie al bancherului, şi care ar putea s-o facă victima lui Tilney sau a prietenilor săi politici. Blount era acum ferm hotărît să-l ajute pe Gregory. Să-i găsească chiar ceva bani, dacă avea nevoie. Oraşul trebuia apărat împotriva unor astfel de oameni. Blount socotea că Imogene era o fiinţă slabă şi maleabilă, pe care el, Gregory, dacă ar încerca, ar putea-o face să treacă de partea lui, şi chiar să-l ajute.

— Mergi pînă la capăt — stăruia Blount —

mergi pînă la capăt... Ştiu că situaţia poate să se agraveze, dar trebuie să te gîndeşti că nicăieri nu-ţi va fi mai bine ca aici, şi că cel puţin aici ştim împotriva cui luptăm. Acum ei ştiu că ne dăm seama cine sînt şi după ce umblă. Au început să fie îngrijoraţi, asta e sigur. Se apropie scadenţa. Poţi, dacă vrei, să-ţi aduci şi nevasta, deşi nu prea văd ce ai cîştiga cu asta, iar pe de altă parte, dacă joci bine partida, ai putea s-o faci pe fată să treacă de partea ta. În ciuda faptelor ei, eu cred că te place. (Gregory se strîmbă dezgustat.) Sau în tot cazul poţi s-o faci să te placă. Şi atunci, ai să scoţi de la ea tot ce vrei. Nu vezi cum se uită la tine, toată vremea ? Ş-apoi să fim drepţi: pînă acum, zilnic, te-ai descurcat şi nu i-ai lăsat să împingă lucrurile pînă la catastrofă... Dar mai ales să nu uităm că alegerile sînt aproape. Dacă treaba lor mai ţine mult, şi dacă între timp nu ajung să facă nimic, atunci Tilney n-o să mai aibă cînd să mai însceneze noi combinaţii înaintea alegerilor. Iar după ele, va fi prea tîrziu, înţelegi ?

Vorbele acestea îl determinară pe Gregory să mai aştepte puţin. Dar simţea că pentru nervii lui toată povestea asta era un dezastru.

Devenise supărăcios, violent. Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît se simțea mai prost. Îl dezgusta ideea că trebuie să fie amabil cu acești oameni, care în fond erau niște criminali gata oricînd să-l distrugă.

A doua zi de dimineață, întîlni pe Imogene la ceai. Era veselă și încîntătoare ca de obicei, iar în ochi avea aceeași privire prietenoasă. Nu se putea împiedica să se simtă atras către ea, deși făcea tot ce putea ca să ascundă acest simțămînt.

— De ce n-ai venit aseară să joci cărți cu noi ? Cît de mult te-am așteptat !...

— Cum ? N-ai auzit de ultimul accident ? o întrebă Gregory, subliniind cuvîntul „accident" și privind-o cu ironie.

— Nu ! Ce accident ? Și avea aerul că habar n-avea de cele întîmplate.

— Desigur, n-ai auzit că aseară, după ce ne-am despărțit, mașina lui Castleman era cît p-aci să ne facă praf !

— Nu se poate ! exclamă ea nedumerită, unde ?

— Imediat după ce ați plecat, în pădurice, dincolo de Bellepoint. Ați avut mare noroc, voi două, că ați șters-o la timp ! Și zîmbi...

Îi povesti aventura pe scurt, făcînd ici-colo cîte o considerație sarcastică despre bara de direcție care nu mai voise să funcționeze.

În timp ce povestea, o examina cu o privire pătrunzătoare. Avea impresia că pe fața ei puteai citi clar durerea, frica, chiar și groaza ; apoi era evident că ea nu arăta nici cea mai mică dorință ca planurile prietenilor sau stăpînilor ei să reușească (dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa). Mirarea era atît de vizibil sinceră, atît de uluitoare prin manifestarea ei, încît Gregory fu aproape cîștigat. În tot cazul, îi era imposibil să creadă că Imogene ar putea fi amestecată în această afacere. Avea dreptate Blount. Ea nu putea fi decît o unealtă și altceva nimic. Și cu siguranță că, pe de o parte nu putea să reziste „prietenilor" ei, iar pe de altă parte nici nu știa bine pînă unde intenționau ei să meargă ; ochii ei păreau tulburi, triști. Ea părea mai slabă, mai lipsită de importanță ca niciodată. Și desigur că dacă asta nu făcea să crească considerația lui pentru ea, în schimb îi calma cel puțin supărarea. Simțea că în condițiile acestea n-ar fi fost exclus ca Imogene să sfîrșească prin a-i plăcea. Iar el, la rîndul lui, ar fi putut să-i placă ei îndeajuns ca ea să consimtă

să-l ajute. O domina printr-un fel de autoritate afectivă — sau cel puţin aşa credea el. Şi asta tot era ceva. Îi povesti scena accidentului cu o bogăţie de detalii, arătînd cum el şi Blount fuseseră la doi paşi de moarte. Pe cînd vorbea, lui Imogene i se făcu puţin rău, şi după cîtva timp, vru să se scoale de la masă şi să plece. Gregory avusese grijă s-o facă să înţeleagă că necunoscuţii din cealaltă maşină fuseseră puşi la curent cu toate detaliile aventurii şi că ei îşi oferiseră chiar serviciile, ca martori dacă ar fi fost nevoie.

— Dar n-avem de gînd să dăm urmare întîmplării, adăugă el binevoitor... În orice caz nu acum. Pe cînd el rostea aceste cuvinte, Imogene începu să se simtă prost şi se ridică să plece.

Ca urmare, poate, a acestei conversaţii, sau din cauza accidentului însuşi, ori din motive pe care Gregory nu le cunoştea, activitatea grupului intrase într-o fază de acalmie. Maşina albastră nu mai făcea parte din viaţa lor ca un factor cotidian şi activ. Doamna Skelton fusese chemată în oraş pentru cîteva zile, să rezolve nişte treburi. Tot aşa şi domnul Diamondberg sau, cum îl numea Blount, „negustorul de haine gata", care de altfel cît timp stătuse pe litoral,

nu le vorbise niciodată în public. Ceva mai tîrziu, doamna Skelton se înapoie veselă şi optimistă ca întotdeauna. În lipsa ei, Imogene făcuse oarecare avansuri lui Gregory care promiteau unele schimbări în relaţiile lor. Se arăta mai liberă, mai naturală, mai blîndă ca niciodată. Era cu el mai zîmbitoare, mai veselă, şi totuşi, din cînd în cînd, părea îngrijorată. Din cauza conversaţiei pe care o avuseseră împreună în dimineaţa zilei după accident, devenea mai încrezător cînd era ea de faţă, se simţea mai aproape de momentul mărturisirilor, de momentul cînd va găsi prilejul să-i vorbească de toată afacerea asta, de momentul cînd o va convinge să-l ajute.

În cursul celei de a doua după-amiezi, după plecarea prietenilor, stătură de vorbă timp de două ore, şi astfel fiecare putu să descopere, exact, care era punctul de vedere al celuilalt. Conversaţia începu îndată după dejun. Gregory rămăsese la „Triton Hall" pentru a lucra la nişte rapoarte pe care trebuia să le examineze. Ea se apropie şi se opri lîngă el.

— Cu ce te ocupi ? îl întrebă ea.

— Studiez nişte note, răspunse el enigmatic, şi zîmbi. Stai jos.

Întîi vorbiră despre un meci de tenis care avusese loc la hotel ; pe urmă în legătură cu lucrările lui. I le explică parțial și desigur numai după ce observase că Imogene știa perfect despre ce era vorba sau că în tot cazul trebuia să știe.

— Pentru ce, de cîte ori îmi vorbești de ceva în legătură cu dumneata, o faci în felul ăsta ciudat ? îl întrebă după o scurtă pauză. Parcă eu aș ști ceva ce n-ar trebui despre treburile dumitale.

— Păi, vrei să spui că nu știi nimic ? și o privi fix, cu severitate.

— Poftim, iar începi ! Ce vrei să spui cu asta ?

— Ești sigură că ai nevoie de o explicație ? continuă el ironic. Parcă nu știi ? Poate că n-ai auzit în viața dumitale de Union Bank din Penyank, de pildă, sau de domnul Swayne, președintele ei, sau de domnul Riley ori de domnul Mears, casierul ?

La auzul acestor nume, ca și la amintirea accidentului de automobil, observă în privirea ei ceva asemănător cu declicul diafragmei unui aparat fotografic, numai că acum în ochii ei nu mai era nici suferință, nici măcar jenă. Părea calmă și de un echilibru perfect. Singura schimbare era o ușoară roșeață care acum îi colora obrajii. Gura ușor întredeschisă nu voia să rostească nimic, ci doar schița un zîmbet plin de îngăduință.

— Union Bank ? Domnul Swayne ? Domnul Tilney ? Nu înțeleg despre ce vorbești !... Cine e domnul Swayne ? Și unde este Union Bank ?

— Zău, ascultă, domnișoară Carle — spuse Gregory cu un fel de îndărătnicie furioasă — dacă vrei ca pe viitor să am pentru dumneata cea mai mică considerație, atunci te rog încetează de a mai minți. Înțelegi perfect ce vreau să spun, știi foarte bine cine e domnul Swayne și de ce a trebuit să părăsească Eastdrige-ul. Și pe domnul Diamondberg îl cunoști, deși te-am auzit spunînd că nu-l știi și asta, exact după ce v-am văzut plimbîndu-vă pe dune, acum trei săptămîni, împreună. Bănuiesc că nu-ți aduci aminte nici de asta ? spuse el, iar pe ea o cuprinse un ușor tremur.

Ea îl privi pierzîndu-și cu desăvîrșire calmul. Obrajii și gîtul îi erau acoperiți de o roșeață ce nu putea fi simulată. Apoi imediat expresia i se înăspri, puțin. Dar asprimea dispăru repede, lăsînd în loc un amestec de slă-

biciune şi confuzie. Părea întrucîtva vinovată şi sincer zdruncinată.

— Vai, domnule Gregory — se apără ea fără prea multă convingere — cum poţi să spui aşa ceva ? N-am habar de toate astea... Şi tare aş vrea să nu mai fii aşa brutal. Nu cred că ştii ce spui, iar dacă ştii, atunci cu siguranţă că nu ştii nimic despre mine. Sînt sigură că mă confunzi cu altcineva sau crezi despre mine lucruri de care eu personal n-am nici cea mai mică idee. Se ridică şi dădu să plece.

— Stai un minut... ascultă... Vocea lui era aspră. Şi nu te grăbi să pleci. Ştii perfect cine sînt, şi ştii exact cu ce mă ocup ! Conduc pe cont propriu un birou de cercetări cu ajutorul căruia sînt hotărît, şi nădăjduiesc să reuşesc, să zdrobesc şleahta de politicieni care conduce oraşul. Şi am numeroase probe care în timpul campaniei electorale pot să aducă multe neplăceri domnului Tilney, primarului, şi altor cîţiva prieteni de ai dumnealor. Ei ştiu asta şi de aceea te-au trimis aici. Tilney e în strînsă legătură cu primarul şi era prietenul intim al amicului dumitale, domnul Swayne. Domnul Diamondberg şi doamna Skelton sînt acum în serviciul lui, şi dumneata la fel. Crezi că nu ştiu

că tînărul Castleman şi prietenii lui lucrau cu doamna Skelton şi cu Diamondberg ca şi agenţii de schimb ? Că accidentul de maşină provocat de Castleman în noaptea aceea avea ca scop să mă omoare şi că de cînd sînteţi aici, am fost mereu urmărit şi spionat ? Ştiu tot şi voi nu-mi puteţi ascunde nimic. Nici chiar dumneata nu mai eşti un mister pentru mine. şi o privi pieziş, plin de indignare.

— Stai, aşteaptă puţin — o opri el repede tocmai cînd ea se pregătea să spună ceva — recunosc că, în ce te priveşte pe dumneata personal, n-am impresia că eşti la fel de diabolică şi de vicleană ca ceilalţi. Dacă ar fi aşa, nu ţi-aş mai vorbi. Şi, iarăşi recunosc, că tot timpul te-ai purtat foarte diferit de prietenii dumitale. Te-ai arătat întotdeauna atît de prietenoasă, de plină de simpatie şi de înţelegere, încît îmi spuneam adeseori că poate nici nu eşti la curent cu tot ce se întîmplă, că nu ştii exact despre ce este vorba. Acum însă îmi dau seama că ştii. Deunăzi la dejun m-ai făcut să cred că în fond nu eşti aşa de rea cum pari. Dar acum îmi dau seama că tot timpul m-ai minţit, aşa cum de altfel am bănuit-o de la început ; numai că pînă acum am refuzat s-o cred. Nu sînteţi

de altfel la prima încercare de a înlătura pe unii oameni în felul ăsta. În viaţa politică, asemenea figuri se fac adeseori adversarului. Numai că de data asta vreţi să mi-o faceţi mie, şi că eu nu sînt de loc dispus să vă uşurez sarcina. E clar că voi nu v-aţi sfii să mă omorîţi, tot aşa cum Tilney nu s-a sfiit să distrugă pe Crothers, acum trei ani, după cum n-ar şovăi să distrugă pe orice bărbat sau femeie care i-ar sta în cale. Dar pe mine nu m-a prins încă, şi nici n-are să mă prindă. Asta poţi să i-o spui din partea mea. E şeful unei bande de escroci, care numără atît pe primar cît şi pe toţi acei care lucrează cu el; iar dacă faci parte din tabăra lor — şi am motive să cred că faci — atunci şi dumneata eşti o escroacă.

— Vai, vai — strigă ea — nu, te rog, e prea îngrozitor... cum e cu putinţă să-mi vorbeşti aşa ?... se jeluia ea, fără a mai încerca să plece.

— Şi acum vreau să-ţi mai spun ceva, domnişoară Carle, dacă ăsta este adevăratul dumitale nume, continuă Gregory, în timp ce ea stătea cu capul între mîini, scoţînd tot felul de exclamaţii. Cum ţi-am mai spus, nu te cred aşa de rea cum pari şi asta mă mai face să-ţi vorbesc. Ascultă, am să-ţi arăt exact cum stau

lucrurile. Pe de o parte eu, un tînăr care debutează în viaţă, şi pe de alta, dumneata, care faci tot posibilul să mă distrugi. Trăiam aici liniştit, cu nevasta şi băieţaşul meu, pînă cînd sănătatea copilului a silit-o pe nevastă-mea să plece cu el la munte. Atunci dumneata, doamna Skelton, Diamondberg, Castleman, remizierii şi tot grupul vostru care mă urmăreşte şi mă spionează v-aţi instalat aici şi aţi dezlănţuit atacul. Dar să nu crezi că nu sînt în stare să mă apăr şi că n-am fost prevenit de cele ce mă aşteaptă, mult înainte ca voi să vă fi instalat aci. În momentul de faţă sînt tot atîţi oameni influenţi de partea mea cîţi sînt sau vor fi şi de cealaltă parte a baricadei. Spune-i-o lui Tilney. E bine să ştie că n-are să-i meargă chiar aşa de uşor. Acum consideră puţin rolul dumitale în toată afacerea asta. De ce trebuie să-mi doreşti ruina, sau de ce trebuie să-i ajuţi pe oamenii ăştia ? Ţi-am greşit vreodată cu ceva ? Îl înţeleg pe Tilney. El bănuieşte că posed hîrtii care pot să-l distrugă şi care într-adevăr sînt la mine. Dar pentru că pînă acum n-am făcut nici un fel de declaraţie publică şi fiindcă dovada e încă în mîinile mele, el îşi închipuie că dacă va reuşi să mă înlăture sau să mă compromită,

atunci toate planurile mele se vor nărui și el va scăpa cu fața curată. Dar să știi că nu va scăpa. Acum e prea tîrziu. E chiar imposibil. Lucrurile își vor urma cursul, fie că eu rămîn aici, fie că plec. Dar alta e problema. Acum două luni am fost înștiințat că ai să sosești, dar nu de doamna Skelton, ci de un prieten al meu și am mai fost înștiințat că se va săvîrși un atentat la viața mea. Aici Imogene deschise ochii mari și rămase parcă încremenită. Și iată că sosești la momentul prevăzut, îndeplinind ceea ce ți se poruncise, fără să pari că-ți este cîtuși de puțin rușine de ceea ce faci. Totuși, nu crezi că rolul pe care-l joci e cam murdar ? O privea obosit. Ea se uită la el și pentru moment tăcu.

— Mașina albastră care trebuia să mă omoare acum cîteva seri — continuă Gregory, lăudîndu-se că știe mai multe decît știa — era deja pregătită dinaintea sosirii dumitale aici. Habar n-am de ce lucrezi pentru Tilney, dar acum știu sigur că asta ți-e meseria și nu găsesc cuvinte să-ți spun ce silă mi-e de dumneata și de toată afacerea asta. Nu ești decît o mică escroacă oarecare, și am terminat cu dumneata și cu toată povestea asta ; iar de acum înainte

nu mai vreau să vorbesc cu dumneata. Ceva mai mult, am de gînd să rămîn aci, la hotelul ăsta. Dacă vrei, poți să i-o spui lui Tilney, sau doamnei Skelton, sau oricui lucrează aici pentru ei. Am trecut într-un registru de zi tot ce s-a întîmplat pînă acum. Am și martori. Și dacă pe viitor mi se mai întîmplă cel mai mic neajuns, mă adresez presei și demasc totul. Daca-i fi avut cît de puțin bun-simț, nu te-ai fi amestecat într-o afacere ca asta. Dar așa ceva îți lipsește. Ești o biată escroacă, ceea ce de altfel e și singura dumitale scuză. Și cu asta am terminat.

Se ridică să plece. Domnișoara Carle rămăsese pe loc, buimacă. După o clipă însă, sări în sus și strigă după el :

— Domnule Gregory, te rog, te rog, domnule Gregory, aș vrea să-ți spun ceva.

Gregory se opri și se întoarse, iar ea se apropie în grabă de el.

— Nu pleca ! Nu încă ! Așteaptă puțin. Te rog, înapoiază-te, trebuie să-ți vorbesc ! Și cu toate că părea hotărît să plece, Gregory îi dădu ascultare.

— Ce este ?

— Nu înțelegi ce se petrece — se apără ea,

avînd în ochi o expresie de sinceră durere — şi nici nu pot să-ţi spun nimic acum... Dar am să pot o dată, dacă ai să vrei. Ţin aşa de mult la dumneata şi nu vreau să-ţi fac nimic rău. Zău că nu. Nu ştiu absolut nimic de toată povestea cu maşina de care vorbeşti. Îţi spun sincer că nu. Toţi sînt îngrozitori şi se poartă foarte rău cu mine. Eu nu ştiu dacă au să mai încerce să facă ceva şi nici nu vreau să mai fiu amestecată. Zău că nu mai vreau. Oh, e îngrozitor ! şi-şi încleştă pumnii. Da, îl cunosc pe domnul Diamondberg, e adevărat. Dar nu-l cunoşteam înainte de venirea lui aici. Şi-l cunosc şi pe domnul Swayne şi pe domnul Tilney. E adevărat c-am venit aici ca să te fac să te îndrăgosteşti de mine, dar nu mi-au spus niciodată de ce trebuia să fac asta. Mi-au spus, adică doamna Skelton mi-a spus, că dumneata sau persoanele pe care le reprezintă, încercaţi să obţineţi informaţii împotriva cîtorva prieteni de-ai lor, ai domnului Tilney, mi se pare, şi care erau absolut nevinovaţi. Mi-au mai spus că nu te-nţelegi cu nevasta dumitale şi că cineva, orişicine, de care te-ai îndrăgosti, sau cu care măcar ai deveni bun prieten, te-ar convinge poate să renunţi. Acuma vezi ? Nu există nici

un plan să ţi se facă vreun rău. Mie, cel puţin nu mi-au spus că vor să-ţi facă vreun rău. Este ceva nou pentru mine. Nou şi... îngrozitor. Tot ce urmăreau ei, era să găsească pe cineva în stare să te împiedice ; atîta tot şi pe urmă, dacă reuşeau, te-ar fi despăgubit cu bani. Nu am văzut nimic cu adevărat rău în toate astea. Mai ales după tot ce făcuseră ei în trecut pentru mine, domnul Tilney, doamna Skelton şi alţii. Pe urmă, cunoscîndu-te puţin mai bine... şi aici făcu o pauză, privind întîi la el şi apoi în lături. Vezi, nu mi te închipuiam aşa... Şi acum... acum e cu totul altfel... Acum n-aş putea să-ţi fac nici cel mai mic rău. Zău, crede-mă. N-aş mai putea... acum.

— Va să zică admiţi că-l cunoşti pe domnul Tilney, observă el morocănos, dar nu fără o notă ascunsă de triumf în voce.

— Păi, nu ţi-am spus ? zise ea şi se opri.

În acest timp Gregory o privea cu neîncredere. Că ea îl plăcea era clar. Părea mai mult decît un flirt trecător. Cît despre el, ce vrei ? nu se putea împiedica de a se simţi atras, bineînţeles fără nimic vinovat. Nu putea să nu recunoască faptul că deşi era o escroacă, avea un farmec nespus şi că pînă acum, lui personal, nu-i făcuse

propriu-zis nici un rău, nimic dovedit. Chiar acum, de cîte ori o privea... părea atît de tînără și avea totuși atîta experiență. Și fața ei așa de gingașă... și buclele părului, care-i umbreau ușor fruntea și arcuirea domoală a buzelor, toate astea îi măreau interesul pentru ea și-l puneau pe gînduri.

— Ei, ce mai este ? reluă el după un timp.

— Vai, aș vrea să nu mai lovești în mine și apoi să pleci. Nu ți-am făcut nici un rău, cel puțin pînă acum.

— Păi, asta e toată povestea, nu încă, aici e buba !

— Dar îți făgăduiesc din toată inima, că n-am să-ți fac niciodată vreun rău. Zău ! Nu mă crezi ? Dar ăsta-i adevărul ! Mă jur pe orice. De ce nu mai vrei să fim prieteni ? Nu-ți pot spune despre mine nimic mai mult decît ți-am spus ; cel puțin nu acuma. Dar într-o zi am să pot. Aș vrea să mai fim prieteni. Îți promit că n-am să-ți fac nici o supărare. Și nici nu ți-am făcut vreodată. Așa-i că nu ?

— De unde vrei să știu ? răspunse Gregory aspru și brutal, încredințat că în tot timpul acesta ea își dăduse toată silința să-l atragă, chiar în ciuda propriilor lui intenții și că în ruptul capului nu voia să-i îngăduie să plece. Mi-ai făcut destule. E de ajuns că din cauza dumitale am ieșit mereu cu oamenii ăștia. Numai ca să fiu împreună cu dumneata am primit invitațiile lor. Asta nu-i destul ? Ce-ți mai trebuie ? Și de ce nu poți vorbi decît mai tîrziu și nu acum ? întrebă el conștient de autoritatea lui de învingător. Cine sînt oamenii aceștia ? Asta aș vrea să știu și ce vor ? Dacă într-adevăr vrei să mă ajuți, spune-mi care e planul lor, care e jocul lor ?

— Nu știu, nu pot să-ți spun mai mult, zău nu pot. Dacă aflu ceva — și s-ar putea întîmpla cîndva — atunci îți făgăduiesc că am să-ți spun tot. Dar nu acum. Acum nu pot. De ce nu vrei să ai măcar atîta încredere în mine și să aștepți. Nu vezi ce mult țin la dumneata ? Ți-am spus-o doar de atîtea ori. Nu mă gîndesc de loc să-ți fac vreun rău personal. Crede-mă. Sînt cu totul la dispoziția acestor oameni. Asta-i sigur. Dar nimic nu m-ar putea face să merg așa de departe. Nu vrei să mă crezi ?

În ochii ei mari se vedea limpede cît era de jignită. Și ochii aceștia aveau ceva ispititor în licărirea lor.

— Nu am pe nimeni — se plînse ea — nimeni care să-mi fie într-adevăr aproape; nimeni pe care să-l iubesc. Cu siguranţă că e vina mea, dar..., şi aici vocea ei căpătă o mare dulceaţă.

Gregory, cu toate că era prevenit şi deşi ştia bine că soţia lui era pentru el nu numai cea mai bună şi potrivită femeie din lume, dar şi o admirabilă mamă de care îl lega şi marea lui afecţiune pentru copil, se simţea totuşi tulburat de temperamentul acestei fete. Ce influenţă putea să aibă Tilney asupra ei ca s-o poată întrebuinţa astfel? De necrezut! O fată frumoasă ca ea!

— Ce-i cu doamna Skelton? continuă el. În fond cine-i ea? Şi ce rost au cei trei grădinari de care te împiedici la tot pasul? Ce vor? (Existau într-adevăr trei grădinari ai hotelului care, de cîte ori rămînea singur cu Imogene, apăreau în preajma lor şi începeau să-şi facă de lucru în grădină, fapt de altfel care-l făcea pe Gregory să se retragă imediat.) Dar Diamondberg?

În ceea ce-i priveşte pe grădinari, ea spuse că nu ştia nimic. Dacă ei sînt în serviciul doamnei Skelton sau al vreunui prieten al ei, acestea

erau fapte de care ea nu fusese informată. Cît despre Diamondberg, explică ea, îl întîlnise numai o singură dată, cînd venise aici, şi că pe deasupra îi displăcuse profund. Doamna Skelton îi ceruse, fără a-i da vreo lămurire, să aibă aerul că nu-l cunoaşte. Pe doamna Skelton o cunoscuse de mult la Cincinnati, dar se împrieteniseră numai de curînd, în oraş. Doamna Skelton îi procurase diferite ocupaţii, printre care, de două ori, la teatru. Mai demult, fusese angajată de domnul Swayne. Lucrase un an cu el, dar ca simplă funcţionară. Nu ştia nimic despre el sau despre combinaţiile lui. De cîte ori Gregory o întreba de ce tocmai ea trebuia să-l prindă în cursă, Imogene se căznea să-l convingă că nu fusese niciodată vorba de aşa ceva şi că lucrurile stau întocmai aşa cum i le spusese la început.

Gregory nu-şi dădea bine seama dacă tot ce povestea Imogene era adevărat. Oricum însă, părea verosimil. Şi era greu de crezut că tot, absolut tot, fusese numai minciună. Părea atît de sinceră, de entuziastă. Era ceva afectuos şi voluptos în felul ei de a gîndi; de a se purta. Dacă el dorea, o să-i destăinuiască odată totul. Dar nu acum. „Te rog", îl ruga ea. Apoi Imo-

gene îl întrebă despre soţie, unde era şi cînd trebuia să se întoarcă.

— O iubeşti tare mult ? îl întrebă ea cu naivitate, în cele din urmă.

— Sigur c-o iubesc, de ce mă întrebi ? Am un băieţaş de doi ani, şi-s nebun după el.

Imogene se uita la el, gînditoare, şi — i se păru lui — parcă încurcată, dezorientată. Căzură de acord să rămînă prieteni, într-un fel, înainte de a se despărţi. Îi mărturisi că o place, dar că totuşi nu are încredere în ea — nu încă — şi vor continua ca înainte, dar cu condiţia ca în viitor să nu se mai întîmple nimic în care ea să fie amestecată. Imogene îi spuse pe şleau că nu-i putea controla şi pe ceilalţi. Ei nu aveau de dat socoteală nimănui, erau proprii lor stăpîni şi într-un fel şi ai ei. Totuşi, în măsura în care îi va fi cu putinţă, ea îl va ocroti. Nu credea că jocul acesta o să mai ţină mult. În ce-o privea pe ea, ar putea să plece dacă el i-ar cere-o. De întîlnit putea să-l întîlnească oriunde ar vrea el. Nu vedea de ce asta ar fi schimbat ceva în planurile duşmanilor lui. În tot cazul, dacă el pleacă, ea nu-l va urma, decît dacă el i-o cere şi i-ar părea bine dacă el ar dori-o... Probabil că aici nu se va mai întîmpla nimic. Dacă aude de ceva, o să-l anunţe şi o să se silească să-l anunţe la timp. Mai mult nu putea spune. Poate mai tîrziu, după ce va scăpa de aici. Existau lucruri asupra cărora ea nu avea nici o putere. Vorbea foarte misterios şi enigmatic şi Gregory atribuia aceasta situaţiei extrem de complicate în care era angrenată şi din care nu-i era uşor să iasă.

— Dacă aş fi în locul tău, eu n-aş prea pune bază pe ce spune ea, fu de părere Blount, după ce Gregory îl puse la curent. Fii cu ochii în patru ! Atît îţi spun ! Să n-ai cu ea nimic care te-ar putea compromite. E foarte posibil ca tot ce ţi-a spus ea să fi fost o serie de minciuni. Cine a înşelat o dată, înşală şi a doua oară, filozofă el.

Doamna Skelton se înapoie a treia zi după lunga lui conversaţie cu Imogene. Deşi păreau acum mai intimi ca niciodată, deşi încheiaseră un fel de pact de prietenie semidefensivă, totuşi lui Gregory îi mirosea a înşelătorie, fără să poată totuşi preciza de ce. Imogene părea prietenoasă, simplă, veselă, sinceră, afectuoasă chiar şi totuşi... Uneori avea impresia că tînăra fată era — fără voia ei — victima morală a doamnei Skelton sau a altcuiva. Alteori, că era o

aventurieră politică lipsită de scrupule. Pe cînd se lăuda că e sinceră cu dînsul, el o întîlnea în împrejurări așa de neobișnuite și de neașteptate, încît nu mai știa ce să creadă. Se întreba dacă nu cumva, cu toate jurămintele și confidențele ei, nu fusese totuși amestecată în complot. Se călise împotriva pericolului de a fi compromis vreodată. Dar toată povestea asta începuse să-l pasioneze ca un joc, la baza căruia se afla și neînvinsul miraj al sexului.

Astfel, odată, după o prelungită partidă de cărți, ieși pe o terasă sau balcon cu o splendidă vedere spre mare, la capătul holului, aproape de locul unde se afla odaia lui. Acolo, chiar în dreptul ușii, o găsi pe Imogene, îmbrăcată într-o rochie diafană, iradiind simpatie și voie bună. De la lunga lor conversație, cînd hotărîseră să rămînă prieteni, ceva în comportarea ei părea să-l îmbie la mai multă intimitate. Intimitate — avea ea aerul să spună — care nu putea prezenta nici o primejdie pentru el. Îl va apăra de orice, chiar de ea însăși. Dar el nu era dispus să cedeze. Nu o dată îi declarase că între dînșii nu trebuie, sub nici un motiv, să existe nimic... sentimental. Și iată, o găsea în fața ușii lui. Mai tîrziu, cînd se

gîndea la toate astea, ajungea la concluzia că situația putea tot așa de bine să fie și să nu fie alarmantă. Pe de altă parte, din moment ce căzuseră de acord asupra posibilului pericol, prezența ei putea fi explicată prin dorința care o avea de a-l face să devină mai puțin prevăzător. Oricărui vizitator de la hotel i s-ar fi putut întîmpla la fel. Odaia ei era pe undeva pe aproape. Dar Regula Nr. 1, fixată de Blount și pînă în prezent respectată, era : niciodată să nu rămînă singur cu ea, în nici o împrejurare din cele care ar fi putut interpretate împotriva lui. Și într-adevăr, retrăgîndu-se imediat și scuzîndu-se convențional și ironic, observă doi indivizi care tocmai atunci intrau printr-un coridor dincolo de locul unde se găsea el. Unul, văzîndu-l pe Gregory cum pleca, spuse celuilalt :

— Trebuie să fie dincolo, Jim.

Evident că și asta putea să nu aibă nici o semnificație. Oricînd doi oameni pot apărea în mod cu totul întîmplător la capătul unui hol, pe un balcon unde se mai găsește și o fată tînără în rochie diafană. Și totuși...

Oare întîmplător era faptul că, ori de cîte ori se plimba noaptea, de-a lungul digului —

ascultînd freamătul mării şi pierzîndu-se în meditaţii asupra frumuseţii nopţii, asupra splendorii hotelului şi asupra murdăriei vieţii politice — se petrecea mereu acelaşi lucru ? Imogene era oricînd gata să-l însoţească cînd se ştia în siguranţă, dar niciodată în ocazii cînd s-ar putea presupune că doreau să rămînă singuri. Bullen, unul dintre cei doi remizieri, care în felul lui nu era un băiat rău, ieşi într-o seară să se plimbe cu doamna Skelton şi cu Imogene, şi văzîndu-l pe Gregory, legă cu el o conversaţie, apoi plecă, lăsînd-o pe Imogene în paza lui ! Gregory care avea oroare să pară bănuitor, aşa, prosteşte, era totuşi sincer îngrijorat neştiind ce avea de făcut într-o situaţie ca asta. Acum se simţea atras de ea, îi părea rău şi totuşi... Îi spusese de atîtea ori că nu vrea să rămînă singur cu ea şi totuşi iat-o aici cu toate că pe de altă parte, ea susţinea că nu admite să stea cu el, dacă el găseşte că nu trebuie. Şi cu toate acestea, iată că tot se mai întîmpla ! Scuza ei era că nu putuse altfel, sau că fusese absolut accidental, sau că întîlnirea fusese aranjată de ei fără ca ea să ştie. Putea oare evita întîmplarea ? Cînd o ruga să-i spună de ce nu pleacă, de ce nu se retrage din toată combinaţia asta murdară,

Imogene îi răspundea că dac-ar face-o, aceasta i-ar aduce mari neajunsuri şi ei şi doamnei Skelton ; cît despre el, se putea simţi aci mai în siguranţă decît oriunde.

— Ce mai e şi asta ? o întrebă el cu acest prilej. Încă o manevră ? Apoi, văzînd-o că se opreşte şi că se trage puţin înapoi, se simţi cam ruşinat. M-da, ştii bine ce mă căznesc eu mereu să-ţi spun, adăugă el morocănos.

— Te rog, Ed, nu fi atît de bănuitor ! De ce te porţi mereu aşa ? N-am voie nici să mă plimb ? În orice caz, nu puteam să n-o fac astă-seară, crede-mă. Cel puţin pentru o bucată de vreme trebuie să joc un rol. Ce vrei să fac ? Să plec imediat şi să-i las ? Asta nu pot, ţi-am mai spus-o. Nu vrei de loc să mă crezi ? Nu vrei să ai puţină încredere în mine ?

— Hai, vino, îi spuse el posomorît, mai supărat pe el însuşi ca pe nimeni altul. Dă-mi braţul. Ştii proverbul : „cine vrea să-şi înece cîinele spune că-i turbat".

Şi dîrz dar curtenitor, o conduse spre veranda principală, încercînd tot timpul să fie drăguţ cu ea.

— Ţi-am spus-o, Imogene, astea sînt lucruri pe care nu pot şi nu vreau să le fac. Trebuie

să găseşti mijlocul de a le evita, iar dacă nu vrei, sînt hotărît să încetez de a mai avea de-a face cîtuşi de puţin cu dumneata. Ai spus că vrei să fim măcar prieteni dacă nu se poate mai mult. Perfect, dar cum ? şi după lungi discuţii şi fără să fie cu desăvîrşire de acord, se despărţiră aproape împăcaţi.

Totuşi, în ciuda numeroaselor discuţii de felul acesta, constată spre marea lui nemulţumire că viaţa îi era acum redusă la lungi şi regulate plimbări şi la interminabile ore petrecute în saloanele hotelului, viaţă care avea ceva din apăsarea traiului de închisoare. La capătul peluzei exista o pergolă cu bănci şi cu viţă în floare, care-l atrăsese din prima zi. Era un loc încîntător unde putea fuma în linişte. Acum nu mai putea sta acolo. Era sigur că va fi imediat descoperit sau că doamna Skelton va sosi însoţită de Imogene, pe care de altfel, o va lăsa singură cu el, eventual şi cu cei trei grădinari, sau cu vreunul din remizieri, ca martori. Nu se putea împiedica să simtă cît de ridicolă era toată povestea asta.

Cîteodată, împreună cu Blount şi în maşina acestuia, făcea cîte o plimbare invitînd-o pe Imogene, iar uneori şi pe doamna Skelton.

Atît timp cît Blount era cu ei, prezenţa doamnei Skelton nu era neapărat necesară. Se duceau la una din localităţile vecine, niciodată prea departe. Amîndoi erau înarmaţi şi gata să facă faţă oricărei primejdii sau oricărui atac neaşteptat. Aceasta prezenta desigur riscuri. Dar se simţeau îmbărbătaţi de succesul cu care se descurcaseră pînă atunci. Ş-apoi fără îndoială că amîndoi se simţeau atraşi de tînăra fată. De cînd Imogene destăinuise lui Gregory sentimentele pe care le nutrea, atitudinea ei era plină de seducţie ; şi chiar şi faţă de Blount era naturală şi glumeaţă. Îl tachina adeseori numindu-l „cîinele păzitor". Blount se lăuda neîncetat cît de bine descurca el şi cu Gregory toate iţele. De nenumărate ori declarase, uneori chiar în faţa ei, că era ceva nostim şi fascinant în această poveste, dar că ea — Imogene — nu-i poate duce de nas pe ei şi că asta avea darul de-a face ca timpul să treacă mai uşor, deşi viaţa lui Gregory sau cel puţin reputaţia lui era în joc.

— Dă-i 'nainte, dă-i 'nainte, zicea Blount. Cu atît mai mult cu cît începuse să se amuze. Las-o să se îndrăgostească de tine ! Pune-o să facă o declaraţie în favoarea ta. O mărturisire negru

pe alb, dacă poţi. Ar fi un lucru preţios, dacă ai fi silit să faci uz de ea în campania electorală. Cu toată voioşia lui, Blount era înainte de toate un om practic şi un politician lucid.

Totuşi, Gregory nu se prea vedea cerîndu-i aşa ceva lui Imogene. Ţinea prea mult la ea. Niciodată nu fusese atît de supusă, de apropiată ca acum. Cînd ieşeau împreună, Gregory şi Blount o tot necăjeau cu rolul ei de complotistă. Ba o întrebau dacă a doua maşină era la îndemînă, ba dacă grădinarii erau gata aliniaţi, ba o rugau să le spună cine se ascunde în dosul pomului de colo sau al casei de dincolo.

„Ar fi păcat să mergem dacă totul nu-i încă pus la punct."

Ea nu le-o lua în nume de rău, ba chiar făcea haz, şi adesea rîdea de ei:

„Bagă de seamă, uite, de acolo vine un spion", şi arăta spre vreun precupeţ care împingea un cărucior cu marfă sau vreun muncitor care trecea cu o roabă.

Atît pentru Blount cît şi pentru Gregory, aventura începea să ia forma unei farse, o farsă — erau de acord — nu lipsită de farmec. Asta desigur îi obosea pe regizori, care în curînd tre-

buiau să se lase păgubaşi, sau cel puţin aşa sperau ei.

Dar într-o seară, tocmai cînd ajunseseră la concluzia că în fond complotul acesta nu era mare lucru şi că de altfel era cam pe sfîrşite şi cînd Gregory primise o scrisoare de la soţia lui, care-l vestea că foarte curînd s-ar putea să se înapoieze, se întîmplă un lucru neaşteptat. Se înapoiau de la una din micile excursii care înlocuiau acuma pe cele lungi de la început. Erau Blount, Gregory şi Imogene. Respectînd vechea lui idee de a evita să fie văzuţi, Blount nu opri la intrarea principală, ci făcu un ocol şi ajunse pe o alee laterală ascunsă de o perdea de pini stufoşi. Potrivit planului lor de a merge totdeauna împreună în asemenea ocazii, se îndreptară cu Imogene spre uşa de intrare, după ce Blount îşi încuiase maşina ca să nu poată fi mişcată în lipsa lui. Se opriră pe treptele porticului unde stătură puţin de vorbă necăjind-o în glumă pe Imogene că trecuse încă o noapte fără peripeţii şi că prea fuseseră haini cu bieţii grădinari, pe care-i ţinuseră aşa de tîrziu, ca să hoinărească prin întuneric. Dar Imogene declară că era obosită şi că vrea să se culce. Făcuse tot timpul haz de micile lor obrăznicii.

— Voi doi vă credeţi foarte deştepţi, nu-i aşa ? şi zîmbi puţin plictisită. Aţi merita să vi se întîmple ceva într-o bună zi, căci prea vă închipuiţi că ştiţi multe.

— Nu mai spune, răspunse Blount, minunîndu-se în glumă. În tot cazul asta nu merită o consfătuire pe timp de noapte. Ar fi păcat să-ţi strici somnul.

La care Gregory adăugă :

— Are dreptate, cu munca asta istovitoare pe care trebuie s-o îndeplineşti zilnic, ai face bine să te mai cruţi puţin.

— Ia mai taci, rîse ea îndreptîndu-se către uşă.

Dar ei n-apucară să facă nici o sută de paşi pe aleea întunecoasă şi iat-o că se înapoie, alergînd şi gîfîind.

— Vai de mine, zise ea rugătoare, apropiindu-se de ei ; auzindu-i paşii, se întoarseră. Îmi pare aşa rău că trebuie să vă supăr. Cineva a încuiat uşa laterală, iar eu nu sînt în stare s-o deschid şi nici nu pot să mă fac auzită dinăuntru. Nu vrea unul dintre voi să vie să m-ajute ? Apoi, fiindcă amîndoi se întorseseră spre ea :

— Ah da, uitasem că voi nu lucraţi decît împreună, nu-i aşa ?

Blount chicoti. Zîmbi şi Gregory. Ce să-i faci ? Uneori, ca acum bunăoară, era cu neputinţă să nu vezi cît de ridicolă apărea atitudinea lor.

— Vezi, uite ce se întîmplă — o tachină Gregory — uşa poate să fie înţepenită. Atunci ar trebui două persoane, ca s-o deschidă.

Văzînd că Blount se pregătea să-l urmeze, Gregory se răzgîndi :

— Cred c-am s-o pot deschide şi singur. Nu e nevoie să te deranjezi de data asta. De altfel, în tot cazul, voiam şi eu să mă duc în casă, adăugă el. De altfel îi trecuse prin minte ideea că i-ar fi plăcut să mai stea puţin cu Imogene, măcar cîteva minute.

Blount plecă, după ce aruncă lui Gregory o privire care recomanda prudenţă, apoi le ură noapte bună la amîndoi. Niciodată Gregory nu se simţi mai aproape de Imogene ca în seara aceea. Părea atît de caldă, de şăgalnică, de zglobie. Noaptea era înăbuşitoare şi totuşi plină de farmec. Toată vremea glumiseră şi rîseseră de nişte lucruri fără importanţă. Şi acuma simţea c-ar mai fi vrut să fie împreună. Ea începuse

să facă oarecum parte din viaţa lui, sau aşa părea. O atît de bună camaradă... Îi luă braţul şi i-l puse sub al lui.

— A fost plăcut la Berkeley, spuse el gîndindu-se la hanul de unde tocmai se înapoiaseră. Frumos parc şi ce muzică ; a fost minunat, nu găseşti ? Dansaseră împreună.

— Vai — zise ea — aproape s-a dus vara. O să trebuiască să mă întorc. Aş vrea să nu se mai sfîrşească niciodată. Mi-ar plăcea să stau aici toată viaţa, uite, aşa ca acuma, mai ales dacă ai fi şi dumneata. Se opri şi privi peste copaci, respiră adînc şi întinse braţele. Iată şi licuricii ăştia, aşa-i că-s minunaţi ? Se trase înapoi şi privi spre licuricii care sclipeau pe sub copaci.

— Ce-ar fi să ne aşezăm puţin ? propuse Gregory, în vreme ce se apropiau de trepte. Nu e prea tîrziu.

— Adevărat ? întrebă Imogene cu căldură.

— Vezi, încep să devin atît de nesăbuit, încît aş vrea să te cred. Aşa-i că sînt un idiot ? Voi merge pînă acolo încît am să risc cincisprezece minute cu dumneata.

— Aş vrea ca voi doi să nu mă mai necăjiţi. Măcar o dată. Aş dori să înveţi să ai încredere

în mine şi să nu-l mai ţii tot timpul pe Blount scai după tine : ţi-am spus de atîtea ori că n-am de gînd să-ţi fac nici un rău, şi că dac-ar fi să se întîmple ceva, te-aş anunţa dinainte.

Gregory se uita la ea mulţumit şi tulburat ; îi părea rău de ea, dar şi mai rău de el.

Independent de voinţa lui, de nevastă şi de copil, îşi dădea seama că se aventurase pe o cale pe care nu avea ce căuta şi cu o femeie pe care în mod conştient nu putea s-o respecte sau s-o admire. Pentru ei doi nu se putea deschide nici un viitor, asta o ştia bine. Nici acum, nici altă dată. Şi totuşi mai zăbovi.

— Asta e, zise el. În sfîrşit iată-ne singuri ! Acum poţi să-mi faci tot răul pe care mi-l doreşti ; n-am pe nimeni care să mă ocrotească.

— Ar fi o bună învăţătură de minte, domnule filozof. Sînt sigură că dacă eu ţi-aş fi propus să stăm jos un minut ţi-ai fi închipuit că pădurea e înţesată cu spioni. N-am cuvinte îndeajuns să-ţi spun ce caraghioasă este toată povestea asta. Totuşi acum cred că ai să mă laşi să mă duc sus să-mi schimb pantofii care m-au strîns toată seara. Nu-i mai pot suporta nici o clipă. Dacă vrei, poţi să urci pe celălalt

balcon. Sau dacă preferi, mă-ntorc eu aici. Am să fiu înapoi într-un minut. Nu te superi ?

— De loc, răspunse el gîndindu-se că celălalt balcon ar fi mai puţin expus decît cel de jos, mult prea intim pentru ei doi. Desigur că nu. Hai du-te repede, prefer să te aştept aici. În orice caz, vreau să fumez. Şi scoase o ţigară de foi. Dar tocmai cînd se pregătea să se aşeze comod, ea se întoarse.

— Trebuie să-mi deschizi uşa, uitasem.

— Ah, da, adevărat.

Şi se apropie de uşă. Întîi căută cheia cea mare care, la ora aceea, spînzura întotdeauna de perete. Negăsind-o, se uită la broască. Cheia era înăuntru.

— Am încercat-o adineauri. Eu am pus cheia în broască, explică ea. Gregory apucă uşa cu putere, dar spre marea lui mirare ea se deschise fără cel mai mic efort, lucru care-l făcu să se întoarcă şi s-o privească pe Imogene :

— Parcă spuneai că nu se deschide ! se miră el.

— Păi, aşa era cînd am încercat eu. Nu ştiu ce s-a întîmplat. Poate a intrat cineva. În tot cazul mă duc repede sus şi mă-ntorc imediat.

Urcă în goană scara care pornea din dreptul intrării laterale.

Gregory se întoarse la scaunul lui ; era amuzat şi nici nu-i trecea prin gînd că un fapt curios, neobişnuit, era legat de acest mic incident. Se putea prea bine să fie aşa cum zicea ea. Uşile se pot înţepeni cîteodată ; nu era imposibil ca ulterior, cineva să fi trecut şi s-o fi deschis. De ce suspectarea asta permanentă ? Poate că ea îl iubea cu adevărat sau că îl admira şi astfel nu va lăsa pe nimeni să-l lovească prin mijlocirea ei. În fond, de ce nu ? Parcă era altfel decît o crezuse la început şi poate şi fusese, căci acum era prinsă în mrejele propriilor ei emoţii şi constrînsă de el să procedeze altfel decît plănuise ea la început. Şi dacă n-ar fi fost aşa de fericit în căsătoria lui, cine ştie ce ar fi ieşit din asta ? se întrebă el.

Pomii de un verde închis care formau un fel de zid dincolo de locul unde şedea, lumina galbenă filtrată de globul singurei lămpi care împodobea tavanul, licuricii şi greierii, toate acestea îl desfătau şi-l linişteau. Începea să ajungă la concluzia că la urma urmei politica nu e chiar atît de rea cît pare. Nu era prea neplăcut

nici rolul său şi nici chiar faptul că era urmărit. Activitatea lui îi aducea un bun salariu datorită excelentelor articole pe care le scria pentru cîteva jurnale şi organizaţii politice. Cele mai bune articole erau rezervate acestora din urmă şi-i deschideau căi cu mult mai interesante decît cele din epoca primilor lui paşi în gazetărie. Iar viitorul, deosebit de ce se întîmplase în ultimele săptămîni, era destul de promiţător. În curînd va fi în stare să dea administraţiei locale o mare lovitură. Aceasta ar putea să-l ridice la o înaltă situaţie în localitate. În definitiv nu fusese aşa de uşor cum şi-o închipuiseră. Şi pe deasupra, această fiinţă încîntătoare se îndrăgostise de el.

O bucată de vreme el fixă aleea întunecoasă pe unde veniseră, apoi privirea lui se opri, leneşă, pe un grup de stele care se zărea peste vîrfurile copacilor. Deodată — oare fusese deodată ? — o şoaptă, sau mai degrabă o părere — avu impresia că percepea ceva care, acum că asculta mai atent, părea să semene cu pasul uşor al cuiva care se afla în grădină, dincolo de gard. Ceva uşor, foarte uşor, abia un freamăt al ierbii sau un tremurat de ramură. Ascultă cu atenţie, se reculese şi-şi încordă muşchii.

Nu se temea că i s-ar fi putut întîmpla ceva groaznic. Dar nu cumva adversarii s-au apucat din nou de vechile lor maşinaţii ? Să fie iarăşi grădinarii năstruşnici ? N-au de gînd să isprăvească o dată ? Îşi scoase ţigara din gură şi opri legănatul domol al scaunului pe care şedea, hotărît să nu se mişte, să nu-şi mişte nici măcar mîinile. Perfect ascuns de pomii aşezaţi de o parte şi de alta a cărării, era ocrotit şi de stîlpii puşi acolo parcă dinadins, unul chiar la stînga lui, permiţîndu-i să vadă tot fără să fie văzut. Ştiau ei că era acolo ? Cum aflaseră ? Oare în timpul acela ei fuseseră la pîndă ? Era şi ea complice ? Hotărî să se scoale şi să plece dar se răzgîndi. O să mai întîrzie puţin, o să aştepte şi o să vadă ce-o să se întîmple. Dar dacă el pleca şi ea, cînd se va întoarce, nu-l va mai găsi acolo ? Nu cumva este aici o nouă şmecherie în pregătire ?

Pe cînd toate acestea îi treceau cu repeziciune prin minte, îşi ascuţi cît mai bine auzul. Cu siguranţă că se auzea un pas uşor care se apropia şi care venea din cealaltă parte a gardului, dinspre stînga. De fapt, erau două serii de paşi, căci de îndată ce primii păreau că s-au oprit undeva în apropiere, alţii porneau, uşori, ca de

pisică, ca de spion, ca de vînător, poate chiar de asasin — căci mai avusese el şi înainte asemenea experienţă. Felul acesta de a da tîrcoale, de a sta la pîndă, era atît de uluitor, atît de criminal, de inuman, încît simţea că i se face scîrbă. Poate că ar fi făcut mai bine dacă l-ar fi ţinut pe Blount lîngă el, sau în tot cazul nu trebuia s-o lungească în felul acesta. Tocmai se pregătea să plece cînd auzi ceea ce i se păru că era pasul lui Imogene pe scară şi un fior rece îi trecu prin şira spinării. Va să zică tot venea înapoi, cum făgăduise. Nu făcea parte din complot, cum se temuse el ! Sau făcea ? Poţi să ştii ? Oricum, era o nebunie să plece. Imogene şi-ar fi dat seama că iar o suspectează şi această fază a relaţiilor lor fusese doar depăşită. În repetate rînduri tînăra fată îi făgăduise să-l apere de aceşti oameni, ba chiar şi de ea însăşi. În tot cazul cel mai bun lucru era s-o aştepte, să-i pomenească de aceşti noi veniţi şi pe urmă să plece. Are să-i atragă atenţia cum îi dădeau tîrcoale ca de obicei, gata să profite de slăbiciunea lui.

Dar de ce nu venea? Îi auzise doar paşii la capătul scării. În schimb lîngă uşă se aprinsese o lampă, care la ora asta era de obicei stinsă.

Aruncă o privire înapoi şi zări sau cel puţin avu impresia că vede umbra ei proiectată la dreapta, pe peretele opus. Făcea ea, acolo, ceva ? Dar ce ? Era o oglindă sub lampă. Poate că-şi mai potrivea o dată părul înainte de a ieşi, probabil ca să-i placă lui. Aşteptă. Şi ea tot nu venea. Deodată se simţi cuprins de groaza unei mîrşăvii ce se pregătea, a unei infamii care se urzea împotriva lui. I se strecură în suflet bănuiala că fusese păcălit şi învins. Cu nervii încordaţi, speriat, auzi parcă o voce lăuntrică ce-i şoptea : „Mişcă ! Grăbeşte-te ! Fugi !“ Nu mai putea sta locului un minut. Împins ca de un resort, sări în picioare şi zbură către uşă, şi tocmai atunci i se păru că aude alte mişcări, ba chiar nişte şoapte, venind dinafară, din întuneric. Ce se petrece ? Cine e ? Acum în sfîrşit, are să ştie.

Se mai uită după ea, care era tot acolo. Dar ce schimbare ! Cînd se dusese sus, fusese îmbrăcată într-o rochie de stradă de culoare deschisă, foarte elegantă. Acum avea o rochie de casă, lipită pe corp, o rochie cu care nu putea ieşi. Apoi, în loc de grija cu care se aranja de obicei, acum toate lucrurile pe ea erau de-a-ndoaselea, de parcă ar fi ieşit învinsă dintr-o luptă crîncenă şi neaşteptată. Gulerul era puţin

rupt şi desfăcut, o mînecă niţel descusută la umăr şi la manşetă, fusta sucită şi sfîşiată în dreptul genunchiului. Îşi dăduse pe faţă cu o pudră albă care-o făcea de o paloare cadaverică. Sau poate că era chiar răpusă de frică şi de durere ? Coafura era în neorînduială, de parcă ar fi tras-o cineva de păr. Dădea impresia unei persoane care fusese atacată de un agresor neruşinat, a unei victime care scăpase din luptă, alegîndu-se cu hainele rupte şi cu nervii zdrobiţi.

Deşi abia o putuse zări, Gregory fu uimit de schimbarea ei. Era aşa de uluit, încît îi pierise glasul. Totuşi, cu iuţeala fulgerului, se dezmetici şi pricepu pe dată sensul acestei întîmplări. Avusese intuiţia situaţiei. Trebuia să fugă. Ăsta-i era singurul gînd. Să fie cît mai departe de locul ăsta, să nu poată fi văzut sau prins aci. Dintr-o săritură, fu pe scară, urcînd, treptele cîte trei o dată, fără a se opri nici pentru a arunca o privire îndărăt şi nici măcar pentru a lăsa să se întîlnească ochii ei înfricoşaţi cu ai lui plini de mirare, indignare şi panică. Tot fără să se oprească, alergă înspre uşa odăii lui, intră în goană şi se încuie pe dinăuntru cu cheia. Rămase, alb ca varul, tremurînd, în aşteptarea unui zgomot care ar fi putut să urmeze. Dar neauzind nimic, se îndreptă către oglindă şi începu să-şi bată joc de el însuşi pentru că fusese atît de prost şi se lăsase aşa de uşor păcălit, tras pe sfoară, în ciuda atîtor precauţii luate şi a atîtor teorii subtile pe care şi le făcuse.

— Doamne ! suspină el, Doamne ! Aceasta se întîmpla după toate protestele ei şi după atîtea făgăduieli, făcute abia cu cîteva clipe înainte ! Ce revelaţie a făţărniciei şi instabilităţii omeneşti ! Va să zică îl minţise tot timpul, îl dusese de nas în ciuda bănuielilor lui, în ciuda tuturor măsurilor pe care le luase şi de care era atît de mîndru. Iar în seara asta, la sfîrşitul sezonului, fusese cît pe-aci să fie prins în capcană. Asta înseamnă că totuşi nu-i aşa de uşor să-l prosteşti pe Tilney, care găsea în subalternii săi mult mai multă fidelitate şi îndemînare decît îşi închipuise. Dar ce ar mai putea Gregory să-i spună dac-ar revedea-o, acum cînd ştia tot adevărul despre ea. Iar Imogene, deşi el în fond scăpase, Imogene avea totuşi dreptul să-l batjocorească, să-l considere un prostănac. O s-o mai vadă oare vreodată ? Nu, niciodată. Cum era oare cu putinţă, gîndea el, ca o fiinţă

atît de tînără, de blîndă și în aparență atît de afectuoasă, să fie așa de rece, diabolic de iscusită și de crudă ! Era mult mai vicleană decît o crezuseră el și Blount.

După ce trase biroul și scaunele în fața ușii, îi telefonă lui Blount și se așeză pe un scaun în așteptarea lui.

În realitate, își dădea acum seama, ea voise să înscenze un simulacru de agresiune în care „vinovatul" ar fi fost el. Și dacă ș-ar fi pregătit și ceva martori oculari, foarte greu i-ar fi fost lui să se dezvinovățească. Afară de asta, fuseseră doar văzuți pretutindeni împreună și cu Blount, și faptul că-și spusese tot timpul că nu era bine ce face nu-l ajuta cu nimic.

Martorii fuseseră la doi pași de el în întuneric. Chiar dac-ar fi putut dovedi buna reputație de care se bucura înainte, faptul că flirtase cu ea și că atîta timp se complăcuseră într-o situație falsă era de natură să influențeze atît juriul cît și opinia publică, ce ș-ar fi îndoit de nevinovăția lui. O clipă mai trebuia, și Imogene ar fi țipat că o atacase. Și tot hotelul ar fi fost în picioare. Prietenii ei secreți ar fi sărit s-o apere și l-ar fi bătut, sau cine știe dacă nu l-ar fi și omorît. Justificarea lor ar fi fost

că erau perfect în drept s-o facă. Nu încape îndoială că atît ea cît și prietenii ei ar fi avut o droaie de martori. Totuși, ea nu țipase. Ciudat ! Și timp avusese berechet, că doar scena fusese ticluită dinainte, iar rolul ei acceptat. De ce nu țipase ? Ce o împiedicase ? Un straniu, tulburător gînd de a o dezvinovăți începu să prindă rădăcini în mintea lui. Dar exact în același timp făcea și tot ce-i sta în putință ca să îndepărteze acest gînd.

„Nu, nu, m-am săturat, a vrut să mă compromită și asta este singurul lucru pe care l-a urmărit tot timpul, își zicea el. Și în ce fel îngrozitor ! Nu, gata, mîine plec. Asta în primul rînd. Am să mă duc la nevastă-mea, la munte, sau am s-o aduc acasă." În timpul ăsta stătea cu revolverul în mînă, tremurînd și ștergîndu-și sudoarea de pe frunte, pentru că nici acum nu era sigur că n-ar putea să fie urmărit pînă în odaia lui și învinuit de viol. Oare ar fi ei în stare ? Ar putea ei s-o facă ? Tocmai atunci cineva bătu la ușă. După ce întrebă cine era, deschise. Era Blount. Îl puse iute la curent cu cele întîmplate în cursul nopții.

— Mda, spuse Blount, puțin obosit, dar totuși amuzat. Fata asta depășește orice așteptare.

Asta se cheamă o tactică dibace. Poţi să spui ce vrei. O minune! Şi cu ce răceală, cu ce stăpînire de sine a glumit cu noi despre asta! Mi-am închipuit că situaţia ta implica riscuri, dar nu mi le închipuiam chiar atît de mari. Aproape mă convinsesem că, în definitiv, putea să fie o fată cumsecade. Cînd colo... Sînt de acord cu tine că a sosit momentul să pleci. Nu mai cred posibil s-o cîştigi vreodată de partea ta. E prea şireată!

A doua zi dimineaţă, Gregory stătea pe terasă fumînd şi cugetînd la ce avea de făcut. Va pleca. Asta era sigur. Şi probabil niciodată nu va mai vedea pe fata cu inima de diavol. Ce revelaţie! Cînd te gîndeşti că pe aceeaşi lume puteau să existe în acelaşi timp aventuriere viclene, crude, ameţitoare, şi femei ca soţia lui. Compară-le. Nevastă-sa: credincioasă, plină de abnegaţie, de răbdare, fără alt scop în viaţă decît să asigure fericirea fiinţelor pe care le iubea cu adevărat. Pe de altă parte, fata asta înşelătoare, neruşinată, actriţă fără scrupule, fără moralitate, cu un singur scop: a parveni — şi asta prin orice mijloc şi pe spinarea oricui.

Voia să plece fără s-o mai vadă. Dar în ciuda acestei hotărîri, nu se mişca de pe terasă, spunîndu-şi că poate totuşi n-ar strica să mai aibă o ultimă convorbire cu ea. Voia să lămurească dacă ea avusese sau nu de gînd să ţipe, dacă era într-adevăr atît de perversă pe cît o credea acum. S-o confrunte cu propria ei josnicie şi s-o denunţe ca pe o nemernică. Era curios să vadă ce minciuni o să-i mai răsară pe limbă. Va fi oare în stare să dea ochi cu el? Acum, dimineaţa, ea se gîndea desigur la felul în care îi dăduse greş tot planul. Îşi aducea probabil aminte cum, nu mai departe de ieri seară, îi luase mîna şi-i şoptise că nu era aşa de josnică cum o socotea el, şi că o să vie o zi cînd are să descopere adevărul. Şi uite acum...

După o lungă ezitare, îi trimise în sfîrşit vorbă că doreşte s-o vadă. Nu voia să încheie povestea aşa, fără să aibă un prilej de a o dojeni şi fără o ultimă ocazie de a vedea ce minciuni o să mai spună. În sfîrşit, Imogene sosi. Era palidă şi părea istovită, cu o privire tulburată de nesomn. Mare-i fu însă mirarea cînd o văzu îndreptîndu-se cu multă simplitate spre el; iar cînd Gregory se ridică s-o întîmpine, ea se postă în faţa lui parcă mai slabă şi mai deznădăjduită ca niciodată. „Ce extraordinară

actriță", se gîndi el ! N-o văzuse niciodată așa de abătută, de complet dezolată, de topită.

— Ei — începu Gregory, în vreme ce ea stătea în fața lui — ce minciuni ai mai ticluit pentru dimineața asta ?

— Nici o minciună, răspunse ea cu blîndețe.

— Cum, nici măcar așa, una singură ? În tot cazul, vei începe prin a simula pocăință... de altfel ai și început. Prietenii dumitale te-au silit să faci ceea ce ai făcut, nu-i așa ? Tilney era la fața locului... și doamna Skelton ! Cînd te-ai dus te așteptau desigur cu toții ; și ți-au spus exact ce aveai de făcut și cum trebuia făcut, nu-i așa ? rosti el rînjind ironic.

— Știi prea bine că n-am nimic de spus, răspunse ea. N-am făcut nimic. Vreau să spun că n-aveam de gînd să fac nimic, decît să-ți fac semn să fugi. Dar cînd ai venit peste mine în felul cum ai venit... El schiță cu mîna un semn de îndoială. Bine, continuă ea cu tristețe. Dacă nu vrei să mă crezi, n-am ce face. Dar de adevărat, tot adevărat este. Totul a fost așa cum spun. Afară de complotul cu mașina. Dar nu-ți mai cer să mă crezi. N-am ce să fac, dacă nu vrei ; e prea tîrziu. În tot cazul, trebuia să-mi joc rolul pînă la capăt. Te rog, nu te uita la

mine așa, Ed, nu fi așa de aspru. Dumneata nu știi ce slabă sînt în realitate și nu știi ce mă obligă să fac lucrurile astea. Dar aseară n-am vrut să-ți fac nimic rău, în tot cazul nu cînd m-am despărțit de dumneata. Nu aveam nici cea mai mică intenție, zău, nu aveam. Poți să te strîmbi și să ai aerul ăsta batjocoritor. Adevărul este că eu nu puteam face altfel. Poți s-o crezi, poți să n-o crezi. Nimic nu era mai departe de gîndul meu, în momentul cînd am intrat în casă. Decît... vai, ce viață am ajuns să duc, strigă ea deodată. Dumneata nu știi, viața dumitale nu e așa plină de încurcături ca a mea, dumneata nu te-ai aflat niciodată într-o situație în care oamenii să te poată sili să faci ce vor ei. Asta-i buba. Bărbații n-o să poată niciodată cunoaște sufletul femeii.

— Asta sînt de acord, o întrerupse el.

— A trebuit să fac atîtea fără voia mea. Dar nu vreau să mă dezvinovățesc în fața dumitale, Ed, sigur nu. Știu bine că între noi nu mai e nimic și că totul e de prisos. Aș vrea numai să te pot face să crezi că oricît de rea aș fi, n-am vrut să fiu cu dumneata atît de rea pe cît am părut. Asta e sigur, o spun cu toată sinceritatea.

— O, schimbă placa, te rog — zise el cu ră-

uitate — sînt sătul pînă peste cap. Nu te-am chemat aici ca să te ascult povestind, ci doar ca să văd pînă unde poţi merge cu îndrăzneala. Am vrut să văd dacă vei avea curajul să vii. Atîta tot. Te rog, crede-mă, n-am avut alte motive. Am fost curios să aflu dac-o să ai vreo nouă minciună de scos. Şi văd că ai. Eşti o minune. Dar aş dori să-mi faci o mică plăcere : vrei, te rog, ca de-acum înainte să mă laşi în pace ? Sînt obosit şi nu mai pot suporta. Plec. Tilney, individul ăsta pentru care lucrezi, e foarte şmecher. Dar acum povestea s-a sfîrşit. Asta-i sigur. Aseară a fost ultima dumitale şansă de a mă prinde. Asta ţi-o spun fără doar şi poate, şi se pregăti să plece.

— Ed ! Ed ! Numai o clipă, nu pleca încă, Ed, strigă ea implorîndu-l. Trebuie mai întîi să-ţi spun ceva. Ştiu că tot ce mi-ai imputat e adevărat. Nu este un singur lucru din cîte mi-ai spus, pe care să nu mi-l fi spus şi eu de mii de ori. Dar dumneata nu poţi înţelege ce a fost viaţa mea, cît am suferit, ce sîcîită am fost. Şi nu pot nici măcar să-ţi povestesc, cel puţin nu acum. Familia mea nu făcea parte din buna societate, cum pretinde doamna Skelton. Asta o ştiai desigur. N-am fost decît o biată sclavă.

Am avut o viaţă grea, înspăimîntător de grea, şi începu să-şi şteargă ochii. Ştiu că nu sînt o fată de treabă. Am avut dovada astă-noapte, asta-i sigur. Dar n-aveam de gînd să-ţi fac rău, nici chiar atunci cînd am venit singură jos. M-am prefăcut că vreau. Ascultă-mă pînă la capăt, Ed, te rog nu te duce încă. Uite, crezusem c-am să-ţi pot face semn să pleci fără ca ei să observe. Zău că asta am vrut. Cînd am plecat prima oară, uşa era încuiată şi m-am întors numai din cauza dumitale. Îmi închipui că îi făcuseră ceva ca să n-o pot deschide. Mai erau şi alţii înăuntru, m-au obligat să mă-ntorc ; nu pot să-ţi spun cine, nici de ce, nici cum. Dar erau toţi pe capul meu, ca de obicei. Sînt hotărîţi să te prindă, Ed, într-un fel sau altul, cu sau fără ajutorul meu. Ai face bine să te păzeşti. Te rog, crede-mă, pleacă de aici ! Nu trebuie să mai ai de-a face cu mine şi nu trebuie să mai ai de-a face cu nici unul dintre ei. N-am încotro, crede-mă că n-am încotro. N-am vrut. (Îşi încleştă mîinile şi se lăsă pe un scaun istovită.) Nu cunoşti poziţia mea faţă de ei, nu ştii nimic.

— Da ? Ei bine m-am săturat de povestea asta, răspunse Gregory sălbatic şi neîncrezător.

Bănuiesc că tot ei te-au trimis să-mi spui astea, ca să-mi recîştigi simpatia. Mincinoasă mică ! Mi-e silă de dumneata. Ce şarpe şi ce escroacă eşti în realitate !

— Ed ! Ed ! şi acum plîngea cu hohote, te rog, te rog de ce nu vrei să înţelegi cum a fost ? De cînd am sosit aici, ne-au urmărit, de cîte ori ieşeam. Pe orişice uşă am fi intrat noi ei aveau oameni la pîndă. N-am ştiut nimic pînă în momentul cînd am ajuns sus. Crede-mă că nu ştiam. Ah, teribil, aş vrea să pot scăpa de toate astea. Mi-e aşa de silă ! Ţi-am spus că ţin la dumneata, şi-i adevărat. Simt c-am să înnebunesc. Cîteodată aş vrea să mor, mi-e greaţă de tot. Viaţa mea e un biet faliment. Şi acum, ori de cîte ori ai să te gîndeşti la mine, ai să mă urăşti. Vorbind se legăna încolo şi încoace. Părea complet deznădăjduită şi plîngea încetişor.

Gregory se uita nemişcat la ea, impresionat, dar tot neîncrezător.

— Da, ştiu, aceeaşi veche tactică — stărui el — numai că de data asta nu mai cred ce spui. Minţi acum tot aşa ca şi în trecut. Îţi închipui că dacă plîngi şi simulezi tristeţea ai să mă prinzi iarăşi ! Dar de data asta nu mă mai poţi înşela. Plec chiar azi de aici, o dată pentru

totdeauna. Şi am terminat cu dumneata. E de prisos să mă adresez poliţiei. Sub o administraţie ca a noastră e de prisos. Altfel aş face-o. Dar vreau să-ţi spun un lucru. Dacă te mai ţii de mine sau dacă vreunul din banda dumitale se mai leagă de mine, mă voi adresa presei. Trebuie să fie vreun mijloc de a aduce aceasta în faţa tribunalului. Şi am să încerc. Uite, dacă într-adevăr ai fi cum zici de bună-credinţă şi dacă într-adevăr ai vrea să m-ajuţi, ar fi ceva de făcut, foarte uşor şi foarte folositor. Dar sînt convins c-ai refuza. N-ai face-o nici dac-ai trăi încă un milion de ani. De asta sînt sigur.

— O, Ed ! Ed ! Nu mă cunoşti, sau nu ştii ce simt şi ce aş vrea să fac, se jelui ea. Nu mi-ai dat prilejul pînă acum. De ce nu propui ceva, dacă nu crezi. Propune şi ai să vezi.

— Perfect, foarte simplu, răspunse Gregory tăios. Putem da cărţile pe faţă. Acum, imediat. Uite. Scrie aici o mărturisire completă, despre tot ce s-a petrecut. Dicteaz-o în faţa mea unei stenografe şi pe urmă vino cu mine să juri în faţa notarului public sau a procurorului districtual. Atunci o să vedem cît de adevărat ţii dumneata la mine, şi o cercetă cu atenţie, în timp ce ea îl privea. Plînsul încetase şi lacrimile

se uscaseră. Părea emoţionată şi fixa îngîndurată podeaua.

— Ei, nu-i aşa că-i greu ? Acum totul e limpede. Sperai că nu voi reuşi să-ţi demasc cacealmaua. După cum mă aşteptam, refuzi. Acum ţi-ai descoperit jocul. Ştiu cît îţi poate pielea. Adio. Şi plecă.

— Ed, strigă ea, şi brusc se ridică în picioare, începînd să alerge după el. Ed ! Aşteaptă, nu pleca ! Am să fac ce spui, am să fac tot ce vrei. Am s-o fac, deşi nu crezi. M-am săturat de viaţa asta ! Nu-mi pasă ce-o să mi se-ntîmple după aceea. Fie orice ar fi, numai să nu te mai porţi aşa de rău cu mine. Ed, nu vezi, nu poţi să vezi ce eşti pentru mine ? Te iubesc atît de mult, sînt înnebunită, crede-mă. Nu sînt aşa de ticăloasă, Ed, zău nu sînt. Nu poţi să vezi asta ? Numai că, numai că...

Gregory se întoarse şi-o privea neîncrezător. Ea continuă :

— Aş vrea să ţii măcar puţin la mine Ed, doar un pic. Poate c-ai vrea dacă eu aş face ce-mi ceri ; nu ?

Acum el o privea cu un amestec de mirare, îndoială, dispreţ, milă şi într-un fel, chiar de afecţiune. Cum ? Avea chiar s-o facă ? Dar

dac-ar face-o, ce poate el să-i dea în schimb ? Sigur, nimic. Nimic din dragostea după care ea suspină. Asta o ştia prea bine. N-o s-o poată niciodată smulge din şleahta groaznică în care era băgată pînă în gît. Apoi trecutul ei, amintirea lucrurilor urîte pe care voise să i le facă lui... Ş-apoi, era însurat. Şi într-adevăr fericit cu nevasta lui. Aşa că n-avea cum să-i mulţumească lui Imogene. Ş-apoi mai era şi cariera lui, viitorul lui, situaţia lui actuală. Se gîndea la trecutul lui Imogene. Ce era trecutul ăsta, în definitiv ? Cum era posibil ca cineva să poată controla şi dispune de faptele unui om ? Mai ales nişte canalii ca ăştia ! Şi de ce nu-i putea spune, ce secret o lega de ei ? Ce lucru îngrozitor putuse ea să facă, astfel încît să le dea o putere aşa de mare asupră-i. Chiar dacă el ar ţine la ea, şi admiţînd că ea ar fi într-adevăr cinstită, cum ar putea ei înfrunta sau scăpa vreodată de banda de duşmani ascunşi care-i împresurau şi pe unul şi pe celălalt ? Iar povestea lor ar fi descoperită şi prezentată publicului în cea mai proastă lumină, şi în cele mai mici amănunte. Asta l-ar împiedica pentru totdeauna să vină personal să aducă acele acuzaţii care trebuiau să facă din el un apărător al

cauzei poporului. Nu, nu, asta nu. Dar de ce, după toată osteneala care şi-a dat-o ca să-l lovească, ar veni ea acum să-l salveze? Sau poate că Imogene aştepta ceva în schimb de la el? Se uita la ea, zîmbindu-i ciudat şi puţin trist.

— Ei bine, Imogene, nu putem vorbi despre asta deocamdată, nu acum în orice caz. Sau eşti cea mai mare actriţă şi escroacă care a existat vreodată, sau eşti puţin trăsnită. Îmi închipui că acum, după cîte s-au întîmplat, nimic nu te mai îndreptăţeşte să crezi că-mi placi sau că te iubesc, mai ales pînă nu punem la punct noua problemă. După cît te cunosc, s-ar putea prea bine să minţi în momentul de faţă, cum ai minţit întotdeauna. Dar fie ce-o fi, să vedem mai întîi ce-ai să faci cu propunerea pe care ţi-am făcut-o. Pe urmă, vorbim.

Se uită la ea, apoi la valurile mării, pe care pluteau în depărtare cîteva vapoare.

— Ah, Ed — zise ea cu tristeţe — niciodată n-ai să ştii cît de drag îmi eşti. Oare tu nu-ţi dai seama că te iubesc atît de mult încît sînt în stare să fac şi nebunia asta, lucru care-ar putea chiar să însemne sfîrşitul meu? Dar aşa

de mult aş vrea să-ncerci să mă placi puţin, chiar şi pentru foarte scurtă vreme!

— Lasă, Imogene, mai bine să nu vorbim de asta acum — răspunse Gregory sceptic — sau în tot cazul nu înainte de a ne fi ocupat de cealaltă treabă. Fără îndoială că-mi datorezi asta. Nici dumneata nu-ţi închipui ce-a fost viaţa mea; o lungă şi grea luptă. Dar dacă primeşti propunerea mea, dacă vrei să vii cu mine, atunci vino acum, aşa cum eşti. Nu te mai duce sus să-ţi iei vreo pălărie sau să-ţi schimbi iarăşi pantofii. Am să aduc o maşină aici şi ai să poţi veni chiar acum cu mine.

Ea îl privi simplu, direct, înfrîntă.

— Foarte bine. Dar aş vrea să ştiu cum o să se termine povestea asta. N-am să mă mai pot întoarce, înţelegi bine, dacă o să se descopere ce s-a întîmplat. Ştiu că-ţi eram datoare ceea ce fac acum, dar... O doamne, ce proastă sînt! Toate femeile sînt atît de proaste cînd iubesc! Şi doar îmi jurasem să nu mă mai îndrăgostesc niciodată! Şi acum, poftim!

Plecară. Se duseră împreună în oraş, la el, la birou. Apoi la notar şi la procurorul districtual. În sfîrşit, un adevărat triumf. Imogene făcu o mărturisire completă sau aproape completă.

Cum fusese ea, mai demult, în serviciul domnului Swayne, cum întîlnise acolo pe domnul Tilney, şi cum, mai tîrziu, după ce fugise Swayne, intrase la Tilney, primind diverse atribuţii, ca secretară şi copistă ; cum ajunsese ea să-l considere ca pe protectorul ei. De asemenea povesti unde şi în ce împrejurări cunoscuse pe doamna Skelton. La cererea lui Tilney — sau poate cererea era un ordin ? — doamna Skelton o angajase, mai tîrziu, sau mai bine zis, îi poruncise să îndeplinească această treabă. Totuşi refuză să spună pe ce se baza puterea lui asupra ei. Poate o va spune mai tîrziu. Acum îi era frică.

Acum, că avea documentul în buzunar, Gregory era mai mult decît încîntat. Şi totuşi mai avea încă îndoieli. Imogene îl întrebă ce are să urmeze acum. Gregory îi ceru să plece îndată şi să stea departe de el o bucată de vreme, în care timp el să poată cugeta şi hotărî ce trebuia să facă. Nu putea să existe nimic între ei. Nici măcar prietenie, pînă ce nu va fi în întregime asigurat că nu i se poate întîmpla nimic rău, nici lui, nici nevestei lui, nici campaniei publice pe care voia s-o înceapă în toamnă. Timpul va pune toate la punct.

Şi totuşi, două săptămîni mai tîrziu, se întîlniră. Primise un telefon de la ea, la birou. Îi cerea să se întîlnească, oriunde va hotărî el, şi numai pentru cîteva minute. Era stupid, se gîndi el, să nu primească. Şi totuşi... La această întrevedere Imogene reuşi într-un fel să-l stăpînească într-atît încît să-l pună în situaţii din care cu greu ar fi putut ieşi. Întîlnirea avu loc la „Grill Parzan", un restaurant într-o stradă lăturalnică în cartierul marii finanţe. Îi mărturisi că nu făcuse asta decît pentru că voia să-l mai vadă măcar o dată. Rupsese definitiv cu viaţa de la „Triton Hall", fără să-şi mai ia rochiile şi lucrurile ei personale şi se ascunsese într-un cartier modest al oraşului, unde era hotărîtă să stea pînă va hotărî el ce să facă. Părea şi pretindea că este foarte singură şi desperată. Nu ştia ce-o să se întîmple cu dînsa, ce-o să păţească. Şi totuşi n-ar fi aşa de nenorocită, dacă el şi-ar schimba părerea despre ea. Înflăcărata credinţă pe care ea părea s-o aibă în dragoste, în tot ceea ce dragostea ar putea face pentru ea, îl făcu să zîmbească. Cînd te gîndeşti ce putere nemăsurată are iubirea ! Cum poate ea schimba o femeie ! Era fascinant şi atît de trist ! Îi era dragă, dragă în mod platonic

— îşi spunea el acum — absolut platonic. Era măgulit, ba chiar mişcat de simpatia pe care ea i-o arăta.

— Da, dar în definitiv, ce poţi aştepta de la mine ?... nu înceta el să-i spună. Ştii prea bine că nu putem continua povestea. Mai întîi este nevastă-mea, pe urmă copilul... N-am să fac niciodată nimic care ar putea să-i doară. Şi apoi acum începe campania. Ceea ce am făcut e o prostie. Ş-apoi trebuie să mă gîndesc mai întîi la cariera mea. Dejunul ăsta va trebui să fie ultimul, asta s-o ştii.

— Fie, Ed, încuviinţă ea tristă. Erau spre sfîrşitul dejunului. Va să zică eşti hotărît, nu vrei să mă mai vezi niciodată. Eşti atît de rece cu mine de cînd ne-am întors de la mare ! Ai o părere aşa de proastă despre mine, Ed. Sînt eu într-adevăr o femeie atît de rea ?

— Dar bine, Imogene, îţi dai seama singură cum stau lucrurile, nu ? Mai mult sau mai puţin, ai să fii totdeauna socotită ca una de-a lor. Chiar dacă nu vrei. Ei ştiu o mulţime de lucruri despre dumneata, singură o spuneai. Ei n-o să se sfiască să le folosească împotriva dumitale, dacă vor avea cel mai mic interes s-o facă. Ei habar n-au de mărturisirea pe care

ai făcut-o, afară numai dacă nu le-ai spus-o (şi sînt de părere să nu le-o spui, atîta timp cît nu sînt obligat s-o folosesc). Cît despre mine, trebuie mai întîi să mă gîndesc la nevastă şi la copil şi nu vreau de loc să fac un lucru care ar putea să-i lovească. Emily ar fi distrusă dacă ar afla vreodată, iar eu nu pot face aşa ceva. A fost întotdeauna atît de cinstită faţă de mine ! Am trecut prin prea multe necazuri împreună. M-am gîndit la toate şi sînt convins că am făcut cum e mai bine. Trebuie să ne despărţim. Şi am venit astăzi aici ca să-ţi spun că nu ne mai putem vedea. Nu se mai poate, Imogene, nu-ţi dai seama ?

— Nici chiar puţin ?

— Nici măcar o zi. Este pur şi simplu cu neputinţă. Ţin la dumneata, şi ai fost o fată bună cînd m-ai scăpat de ăştia. Totuşi, vezi bine că nu se poate, nu-i aşa ?

Imogene se uită la el, apoi ochii ei urmăriră distrat obiectele de pe masă şi în fine privirea i se pierdu în gol pe deasupra clădirilor marelui oraş.

— O, Ed — zise ea gînditoare — am fost aşa de proastă.... Nu vreau să vorbesc de mărturisire, de ea îmi pare bine, dar mă gîndesc la

toate celelalte. Sigur că ai dreptate, Ed. Am ştiut tot timpul că aşa o să se isprăvească. Chiar din dimineaţa cînd am consimţit să fac mărturisirea. Dar am sperat, deşi ştiam că nu am nici o şansă. Din prima zi cînd te-am văzut acolo, mi-am dat seama că nu mă pot măsura cu dumneata. Şi acuma, vezi ? Am pierdut. Fie, Ed, foarte bine, să ne spunem adio. Dragostea e un lucru trist şi vechi cît lumea. Nu-i aşa ? Şi începu să-şi îmbrace pardesiul.

El o ajuta şi se întreba de ce un vîrtej de împrejurări a putut la un moment dat să-i unească, pentru ca acuma să-i despartă pentru totdeauna !

— Aş vrea să pot face ceva pentru dumneata, Imogene. Într-adevăr aş vrea. Aş vrea să-ţi pot spune ceva, ceva care ne-ar ajuta pe amîndoi, care ar face ca lucrurile să fie mai uşoare. Dar la ce bun ? Acum n-ar mai putea servi la nimic...

— Nu, nu, răspunse ea zdrobită.

O conduse la ascensor şi apoi pe trotuar unde se opriră.

— Imogene, începu el, dar se opri. Nu a ieşit întocmai aşa cum aş fi vrut, dar ce putem face ? Îi întinse mîna. Îţi spun adio şi îţi urez noroc, şi se întoarse să plece.

Ea se uită la el cu o privire rugătoare :

— Ed, mai stai o clipă... n-ai vrea să... şi ridică buzele cu o emoţie care-i umezea parcă ochii.

El se întoarse şi o cuprinse în braţe. Atunci Imogene se lipi de el, de parcă ar fi vrut să pună în această primă şi ultimă sărutare toată patima şi desperarea ei. După care se întoarse şi-l părăsi, fără să se mai uite înapoi. Se pierdu repede în mulţimea imensă care forfotea. Pe cînd se pregătea şi el să plece, observă doi fotografi cu aparate care fotografiau scena din diferite unghiuri. De abia îşi putu crede ochilor. Pe cînd îi privea, tehnicienii îşi opriră lucrul, îşi strînseră trepiedele şi se îndreptară către o maşină care-i aştepta. Înainte ca Gregory să-şi fi venit în fire, ei plecaseră. Iar acum...

— Pe viaţa mea — strigă el — va să zică tot mi-a făcut-o ! „Şi asta după toate sentimentele mele pentru ea ! Şi după toate protestele ei ! Escroaca ! Va să zică, ne-au fotografiat sărutîndu-ne. La dracu ! M-au prins ! Şi cine ? tot ea şi cu grupul lor. Şi asta după atîtea atacuri pe care am ştiut să le evit ! Păţania asta, desigur, anulează toată spovedania ! Îşi schimbase părerea pe care o avusese

despre mine. Sau poate că în realitate nu se sinchisise niciodată de mine! Groaznic și înjositor gînd! A făcut oare, a putut oare face ea un lucru ca ăsta? Tot timpul am fost urmărit de ea și de Tilney? Sau numai de Tilney singur?" Se îndepărtă întunecat și deznădăjduit.

Acum, cariera lui era primejduită. Nevasta lui se înapoiase și totul părea că merge bine. Dar dacă începe campania lui de învinuiri și demascări, cum trebuie s-o facă, ce-o să se întîmple? Fotografia o să fie publicată și el dezonorat, sau aproape. Și atunci? I-ar putea acuza de fals. O fotografie trucată! Va publica mărturisirea. Dar mai poate oare s-o facă? Brațele ei fuseseră de gîtul lui iar ale lui în jurul ei. Doi fotografi îi prinseseră din puncte diferite. Poate el să explice asta? O să mai găsească vreodată pe Imogene? Ar fi oare cuminte s-o caute? Ar consimți ea să depună în favoarea lui? Și dacă ar face-o la ce-ar servi? Ar mai putea da cineva crezare, cel puțin în lumea politică, unui om moralmente distrus? Era îndoielnic. Vor rîde, îl vor ridiculiza, îl vor disprețui. Toți, afară de nevastă-sa. Și ea în chestiunea asta, nu-i putea fi de nici un folos!

Cu inima zdrobită, învins, hoinărea și acum obosit, convins că din cauza acestui stupid act de genorozitate sentimentală, toată munca lui de luni de zile fusese nimicită. Adversarii săi politici erau atît de vicleni încît niciodată nu va mai putea spera să ajungă în țara făgăduinței, unde trebuia să-l aștepte un viitor mai bun. Nu aici, în tot cazul. Un viitor la care visase și rîvnise și pe care nu-l va mai cunoaște nici el, nici nevasta, nici copilul.

„Dobitocule, își spunea el furios. Și iarăși: Dobitocule, dobitocule, de ce ai fost așa de bun și încrezător? De ce te-ai lăsat atît de ușor vrăjit?" Cum nu putea găsi nici răspuns și nici o scăpare, în afară de faptul că se dezvinovățea pe el și da toată vina pe ceilalți, se îndreptă încet către posomorîtul său birou, unde lucra de atîta vreme, și unde acum, după tot ce se întîmplase, s-ar fi putut să nu se mai simtă în stare să facă mare lucru, în tot cazul nu cu prea mare profit pentru el.

Tilney, Imogene! Hotelul „Triton!"... Ce canalii inteligente fuseseră aceștia doi, sau în tot cazul Tilney. Nu știa ce să creadă de Imogene nici chiar acum. Și tot gîndindu-se așa, ajunse în fața ușii sale. Intrînd, se despărți de

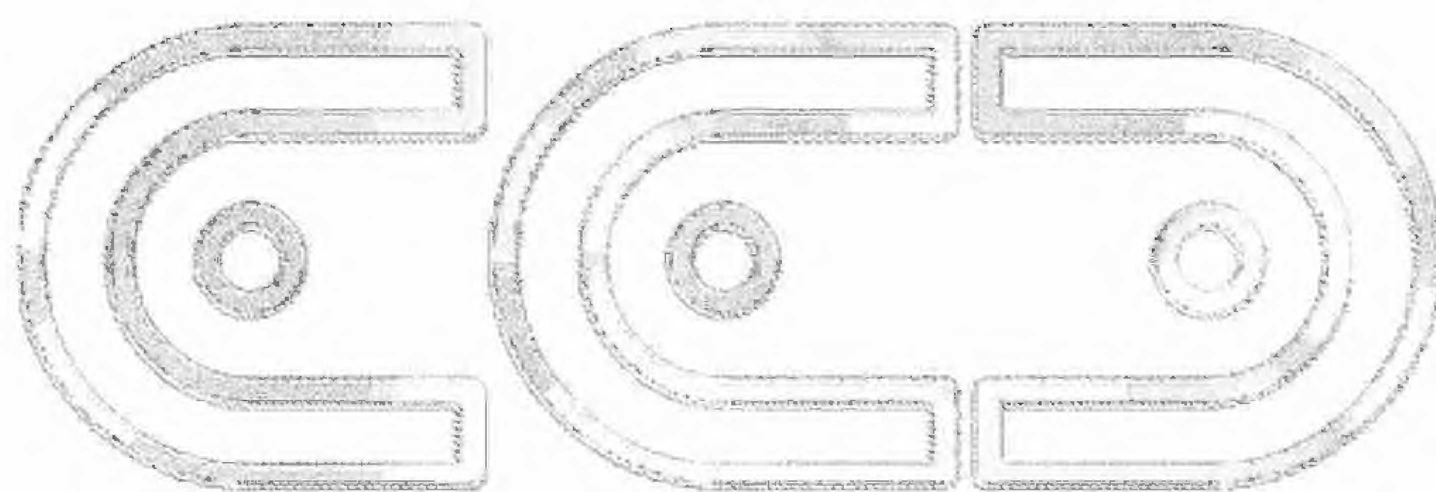
mulţime, de mulţimea imensă şi prostită, pe care Tilney şi primarul şi toţi politicienii o exploatau zi de zi, ceas de ceas, aceeaşi mulţime pe care dorise s-o ajute şi împotriva căreia, mai mult decît împotriva lui, fusese ticluit şi pînă la urmă atît de uşor dus la izbîndă acest mic complot.

Responsabil de carte: F. Chiriţescu
Tehnoredactor: I. Holban
Corector: S. Eschenasy

Dat la cules 30.09.55. Bun de tipar 09.11.55. Tiraj 20.100 ex. Hîrtie Tipar sul de 52 gr. m.p. Ft. 700×1.000/32. Coli ed. 3,57. Coli de tipar 3,75. Ediţia I. Comanda 2163. A. nr. 84618. Pentru bibliotecile mici indicele de clasificare 8 A-32=R.

Tiparul sub com. No. 2163 executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Bucureşti — R.P.R.

Scanare și prelucrare digitală

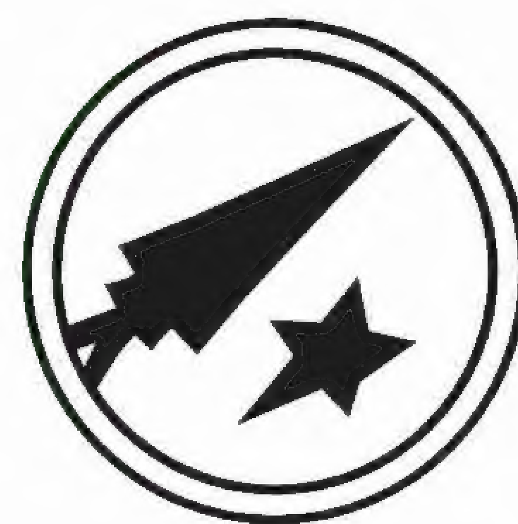

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

